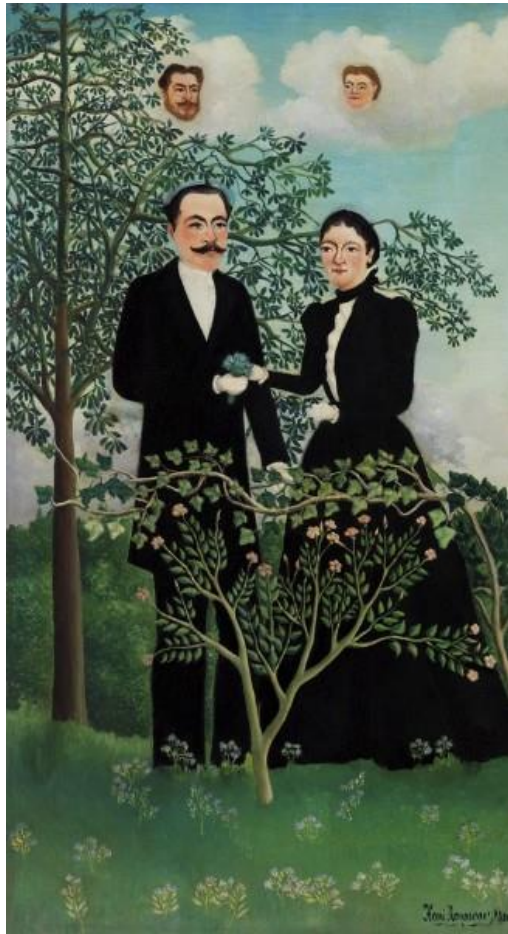

Λένα Φραγκοπούλου

ΡΟΒΗΡΟΣ + ΛΟΛΑ = ❤️

Μάιος 2023

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής – Θέατρο Πορεία

Η Λένα Φραγκοπούλου έχει Δίπλωμα Πολιτικού Μηχανικού του ΕΜΠ, Πτυχίο Γαλλικής Φιλολογίας του ΕΚΠΑ και πτυχίο Ισπανικής Φιλολογίας του ΕΚΠΑ. Σήμερα εργάζεται ως μεταφράστρια στην Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή. Στο παρελθόν έχει εργαστεί ως copywriter on air promotion στο Mega, ως επιμελήτρια κειμένων και ως μεταφράστρια λογοτεχνίας, διδάσκοντας παράλληλα λογοτεχνική μετάφραση από την ισπανική γλώσσα στο Ευρωπαϊκό Κέντρο Λογοτεχνικής Μετάφρασης (ΕΚΕΜΕΛ). Η μετάφρασή της του κλασικού ισπανικού μυθιστορήματος *Ρεχέντα, η γυναίκα του δικαστή* του Λεοπόλδο Άλας «Κλαρίν» - εκδόσεις Αίολος τιμήθηκε με το 1ο Βραβείο Μετάφρασης Cervantes. Από τις μεταφράσεις της ξεχωρίζουν *Το χάρτινο σπίτι* του Κάρλος Μαρία Ντομίνγκες - εκδόσεις Πατάκη, η *Άγρια ερημιά* του Χεσούς Καρράσκο - εκδόσεις Αντίποδες, *Η αφηγήτρια ταινιών* του Ερνάν Ριβέρα Λετελιέρ - εκδόσεις Αντίποδες (έγινε παράσταση με τον τίτλο *Συνεπαρμένη* στο Φεστιβάλ Αθηνών 2019 σε δραματουργία-σκηνοθεσία Θανάση Χαλκιιά), η μαρτυρία *Νικαράγουα-Περιστατικό 315* του Χουλιάν Εχέα Μαρτίνεθ (θεατρικός μονόλογος με τον Μανόλη Μαυροματάκη σε σκηνοθεσία Μάνιας Παπαδημητρίου στο θέατρο του Νέου Κόσμου).

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6944 474233
email: pincheus@yahoo.com

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2022 – Μάιος 2023).

Στο εξώφυλλο ο πίνακας του Henri ROUSSEAU
“Le Passé et le Présent – ou Pensée philosophique”, 1899

Το θεατρικό έργο ΡΟΒΗΡΟΣ + ΛΟΛΑ = ♥ της Λένας Φραγκοπούλου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος επιθυμεί να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

ΡΟΒΗΡΟΣ + ΛΟΛΑ = ♥

μια αίσια τραγωδία σε 23 σκηνές

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΡΟΒΗΡΟΣ ΣΟΥΛΗΣ (48)

ΛΟΛΑ (από το Κονδυλία) ΤΕΡΖΙΔΟΥ (48)

ΔΕΣΠΟΙΝΑ (42) σύζυγος Ροβήρου Σούλη

ΜΑΡΙΟΣ ΣΟΦΡΑΣ (52) – Αστυνόμος

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο **Ροβήρος** είναι ένας παραιτημένος από τη ζωή ταχυδρομικός υπάλληλος, φυλακισμένος σε έναν στείρο –κυριολεκτικά και μεταφορικά– γάμο με τη **Δέσποινα** και αηδιασμένος από την πεζή ζωή της Ξανθούπολης Έβρου, όπου γεννήθηκε και ζει ακόμη, παρότι –ή μάλλον επειδή– υπήρξε η ελπίδα της πόλης και το ανερχόμενο αστέρι της ομάδας της μέχρι τη στιγμή που έβαλε ένα κρίσιμο αυτογκόλ. Έχει κυριολεκτικά πιάσει πάτο, όταν στην Ξανθούπολη επιστρέφει η **Λόλα**, εφηβικός έρωτας και μέντοράς του έως τα δεκαεννιά τους. Τότε χωρίζουν και η Λόλα φεύγει για σπουδές και καριέρα σεναριογράφου στο εξωτερικό. Σήμερα, από αδιαφορία και αποστροφή, είναι έτοιμος να γίνει συνεργός σε μια δολιοφθορά με στόχο τις εγκύους της πόλης. Χάρη στην παρουσία και την παρέμβαση της Λόλας, ο Ροβήρος αλλάζει: το παίρνει απόφαση και χωρίζει από τη Δέσποινα, μιλά στον ευφυή αστυνόμο **Σοφρά** και σώζει τις εγκύους, γίνεται συμμετοχός στην ανθρωπιστική δράση της Λόλας και, με καθυστέρηση τριάντα χρόνων, συνειδητοποιεί ότι η Λόλα είναι η γυναίκα της ζωής του. Όμως, έχουν λίγη ζωή μπροστά τους. Δεν έμελλε να είναι μαζί στον σύντομο βίο τους, θα είναι μαζί στην αιωνιότητα.

ΣΚΗΝΗ 1

Στο παρόν / Αίθουσα σχολικού θεάτρου στο Λύκειο Ξανθούπολης

Η Λόλα Τερζίδου, μπροστά στο μικρόφωνο, κάνει πρόβα ήχου για την αποψινή της διάλεξη.

ΛΟΛΑ: Ένα-δύο, ένα-δύο, φου φου

Από την είσοδο της αίθουσας μπαίνει ο Ροβήρος Σούλης λίγο διστακτικά. Η Λόλα τον διακρίνει. Κατεβαίνει από τη σκηνή και τρέχει προς το μέρος του, με το μικρόφωνο ανοιχτό κατά λάθος.

ΛΟΛΑ: Ροβήρο Σούλη! Πες μου ότι είσαι εσύ!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ε... χμ... Ξερωγώ...

ΛΟΛΑ τον αγκαλιάζει, αυτός λίγο κρύος και αμήχανος, ύστερα εκείνη απομακρύνεται απενεργοποιώντας το μικρόφωνο: Ξέρω ΕΓΩ! Είσαι ακόμα ο Ροβήρος, κι ας πέρασαν τριάντα χρόνια!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Τα τριάντα χρόνια πέρασαν σίγουρα... Όσο για το αν είμαι εγώ ο Ροβήρος...

ΛΟΛΑ: Φυσικά και είσαι ο Ροβήρος! Αυτός που κάποτε με παράτησε...

ΡΟΒΗΡΟΣ: ...επί τριάντα χρόνια μετανιώνω γι' αυτό...

ΛΟΛΑ: Όταν μετανιώνουμε για κάτι, νομίζουμε ότι δεν θα το ξανακάνουμε... ότι έχουμε αλλάξει... Κι όμως, ΚΑΙ θα το ξανακάνουμε ΚΑΙ δεν έχουμε αλλάξει...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Λόγια... λόγια... λόγια! Χαίρομαι που χάρη στα λόγια έγινες διάσημη σεναριογράφος, αλλά αυτή τη στιγμή...

ΛΟΛΑ: ...το μόνο που έχει σημασία, Ροβήρο, είναι ότι είσαι εδώ!

ΡΟΒΗΡΟΣ: το μόνο που έχει σημασία, Λόλα, είναι ότι είσαι ΕΣΥ εδώ. «Η διεθνώς καταξιωμένη σεναριογράφος επιστρέφει στην Ξανθούπολη ύστερα από απουσία τριάντα ετών.» Απορώ πώς και μας θυμάσαι ακόμα... Αυτήν την πόλη... Αυτό το θέατρο... Εμένα...

ΛΟΛΑ: Μα τι λες; Ούτε εγώ είμαι η ταμπέλα που μου βάζεις ούτε εσύ είσαι κάποιος που ξεχνιέται... Αν θες να ξέρεις, δεν ξεχνιέσαι ούτε καν με προσπάθεια... Γιατί προσπάθησα να ξεχάσω, Ροβήρο. Προσπάθησα να ξεχάσω αυτή την πόλη, προσπάθησα να ξεχάσω το σπίτι μου, τους γονείς μου, τις αδελφές μου, ακόμα και σένα, Ροβήρο Σούλη, προσπάθησα να σε ξεχάσω,

φάκιγυ! Κι όμως, κάθε φορά που κάθομαι να γράψω, ενώ προσπαθώ, Ροβήρο, προσπαθώ να γράψω για το σήμερα και για το αύριο, για όλα όσα συμβαίνουν και θα συμβούν, γράφω για το τότε, Ροβήρο, γράφω για όλα όσα απέτυχα να ξεχάσω...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Με μεγάλη επιτυχία!

ΛΟΛΑ: Κατάφερα να γράψω για όσα εγώ προσπάθησα να ξεχάσω. Αλλά ήρθε η ώρα να γράψω για όσα οι άλλοι θέλουν να ξεχαστούν...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Δεν καταλαβαίνω...

ΛΟΛΑ: Δεν καταλαβαίνεις, ενώ ζεις στην Ξανθούπολη, στην όχθη του Έβρου; Δεν καταλαβαίνεις, ενώ δίπλα σου παίζονται λάιβ οι τραγωδίες του σύγχρονου κόσμου; Με θύματα μεγάλους και παιδιά, πολλά ασυνόδευτα; Μα γιατί νόμιζες ότι γύρισα;

ΡΟΒΗΡΟΣ: ...για να καμαρώσεις το χάλι μας... Για να πεις καλά που έφυγα!

ΛΟΛΑ: Ίσα ίσα! Κανένα χάλι! Η πόλη μεγάλωσε-

ΡΟΒΗΡΟΣ: -και τα τέρατα μεγάλα είναι...

ΛΟΛΑ: ...οι αδελφές μου είναι καλά...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Η μία συνταξιούχος από τα 45, η άλλη μπέμπα ως τα 42! Είσαι στην πόλη με τους πιο νέους συνταξιούχους και με τα πιο γέρινα μωρά... Και κάτι αποτυχημένους σαν και μένα για γαρνιτούρα...

ΛΟΛΑ: Αποτυχημένος εσύ, ο Ροβήρος;;; Για όνομα...!!!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ξέρω τι λέω. Από το όνομα ξεινά η αποτυχία, Λόλα. Μόνο εσύ με λες Ροβήρο πλέον... Ρούλη με φωνάζουν όλοι. Πάει εκείνο το «ήρωας» που έβλεπες κάποτε μέσα στ' όνομά μου. Καιρός να ξανασυστηθούμε: Ρούλης Σούλης. Υπάλληλος Διαλογής Αλληλογραφίας Ελληνικών Ταχυδρομείων. Τι να το κάνει το «ήρωας» ένας υπάλληλος διαλογής; Και μάλιστα βήτα διαλογής;

ΛΟΛΑ: Μην αυτομαστιγώνεσαι! Φάκιγυ! Για μένα θα είσαι πάντα το γαλανομάτιο αγόρι με το φωτοστέφανο στο κεφάλι και τον κόσμο στα πόδια του! Αυτός που όλα τα παιδιά θέλανε μαζί τους στα κάλαντα, όλοι οι μεγάλοι για γούρι στο καφενείο... ακόμα κι ο νονός σου, Ροβήρο, δε θα εκλεγόταν με τόσες ψήφους αν δεν είχε πάντα μαζί του εσένα στο μπαλκόνι!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Έχεις πολύ καλό μνημονικό, Λόλα. Αλλά αν τα πεις αυτά σε κάποιον σήμερα στην Ξανθούπολη, θα τα περάσει για κάποιο σενάριό σου. Τόσο ξεχασμένα είναι.

ΛΟΛΑ: Εγώ όμως τα θυμάμαι – ΑΡΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ! Θυμάμαι πως σε ήθελα δίπλα μου, ό,τι και να 'κανα!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Θυμάμαι πως σε θαύμαζα ό,τι και να 'κανες! Εσύ έβαζες τον στόχο για την κάθε μέρα, τον κάθε μήνα, την κάθε χρονιά. Πάντα σε θαύμαζα, Λόλα, άσχετα αν, άσχετα αν...

ΛΟΛΑ: Άσχετα αν με άφησες...!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Σε άφησα, Λόλα...; μπορείς να το πεις κι έτσι...

ΛΟΛΑ: Μπορείς να το πεις ΜΟΝΟ έτσι!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Εγώ σε άφησα γιατί... γιατί... Αλλά, ματημπαναγία, Λόλα, στην πραγματικότητα, εσύ με άφησες. Τότε που... Γαμώ το! Ποτέ δεν ήμουν καλός στα λόγια! Ήμουν όμως καλός ακόλουθος! Σε ακολουθούσα παντού και πάντα...

ΛΟΛΑ: Μέχρι που με άφησες...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ακόμα κι όταν σ' άφησα, όπως λες, σε ακολουθούσα... Κι απ' όταν έφυγες, απ' όταν με άφησες εσύ δηλαδή... δεν ακολουθώ πια τίποτα. Όσα έρθουν κι όσα πάνε... και σε πληροφορώ, λίγα έρχονται και πολλά πάνε...

ΛΟΛΑ: Για λέγε... Τι πήγε και τι ήρθε;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Πήγα στον πάτο εγώ και ήρθε ένας γάμος...

ΛΟΛΑ: ...ενημερώθηκα! Με το Δεσποινάκι!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ναι, το Δεσποινάκι... όσο ήμασταν νέοι είχαμε διαφορά μόνο στην ηλικία... Τώρα, έχουμε και σ' όλα τα υπόλοιπα...

Η Λόλα στο σκοτάδι, ο Ροβήρος με τη Δέσποινα στο καθιστικό του σπιτιού τους.

ΣΚΗΝΗ 2

Flashback στο πολύ πρόσφατο παρελθόν εγκιβωτισμένο στον διάλογο
Ροβήρου-Λόλας

Πρωινό Κυριακής Ροβήρος και Δέσποινα πίνουν καφέ.

Η Δέσποινα βγάζει συνεχώς σέλφι και τις ποστάρει στο Instagram.

Ο Ροβήρος, κρατώντας το τάμπλετ στο χέρι, μιλά στο κινητό.

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ξερωγώ... τι θες να παίξω, ρε φίλε; Μια δυάδα Άρσεναλ όβερ, ένα-εβδομήντα, Τσέλσι όβερ, ένα-ογδόντα. Εσύ; ... Να σου πω, είχα και μια

εμπνευσούλα: τι λες για Παναιτωλικός-Λαμία; Τρία-είκοσι δίνει. Ξερωγώ... Ε, και να μην κάτσει, πρώτη φορά πάμε κουβά; Χέσε. Άντε, ρε μεγάλε, τα λέμε...

Όση ώρα μιλά ο Ροβήρος, η Δέσποινα, ντυμένη σαν για βραδινή έξοδο, βγάζει σέλφι, που (τις βλέπουμε να) ανεβαίνουν στο Instagram. Μόλις κλείνει το κινητό του ο Ροβήρος, η Δέσποινα καλεί από το δικό της κινητό.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Έλα, Πέπη! Άνοιξες το μαγαζί; Τέλεια! Μπες ΤΩΡΑ στο Ίνστα και δες τι ανέβασα! ΤΩΡΑ! Πώς σου φαίνομαι; Τα σπάω ε; Μα δε θα φλεξάρω την μπραζιλίαν; Και πού 'σαι; Θέλω ριάξιον άμεσα! Και καρδούλες και κίσεζ και τα πάντα. ΑΜΕΣΑ! Εντάξει, μωρό μου; Έρχομαι κι εγώ...

Στέλνει φυλάκια στο κινητό - duck face. Στρέφεται στον Ροβήρο.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Λοιπόν Ρούλη, φεύγω. Ευτυχώς η Πέπη άνοιξε αυτή το μαγαζί και δε θα πάω σαν τη σφουγγαρίστρα... Και μιας και το 'πα: Να μη βρω την κουζίνα μπουρδέλο όταν γυρίσω, όπως κάνεις τις Κυριακές που δεν παίρνω ανάσα στο Καφέ. Θα συμμαζέψεις και θα σφουγγαρίσεις πριν γυρίσω! Άλλωστε ο κουβάς... απ' ό,τι κατάλαβα... Θα είναι προσφορά του Στοιχήματος!

ΣΚΗΝΗ 3

Στο παρόν /Σχολικό θέατρο

ΡΟΒΗΡΟΣ: Κατάλαβες, Λόλα; Εντελώς αταίριαστο! Δεν τη νοιάζει τίποτα εκτός από την εμφάνισή της...

ΛΟΛΑ: Κι εσένα; Τι σε νοιάζει εσένα;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ξερωγώ... Η εξαφάνισή μου... τίποτ' άλλο... Ο γάμος μου πέθανε. Τα παιδιά μου δεν γεννήθηκαν... Κι εγώ δεν αισθάνομαι καλά τελευταία...

ΛΟΛΑ: Αν δεν μπορείς να σώσεις τον γάμο σου...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Νομίζεις ότι θέλω να τον σώσω; Κανέναν δε θέλω να σώσω... Ούτε γάμους ούτε παιδιά ούτε κανέναν! Να πα' να γαμηθούνε όλοι!

ΛΟΛΑ: Στους όλους είμαι κι εγώ;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Εσύ;;; πού κολλάς εσύ; Άλλο εσύ!

ΛΟΛΑ: Άλλο είμαι τώρα! Πριν τριάντα χρόνια, τότε που έψαχνα τρόπο να σωθώ από την οικογένεια, την απραξία κι αυτή την πόλη που με έπνιγε, μου είχες

πει τα ίδια: «Δεν μπορώ να σε σώσω εγώ, Λόλα! Κανέναν δεν θέλω να σώσω... Δε θέλω γάμους και παιδιά... Να πα' να γαμηθούνε όλοι!»

ΡΟΒΗΡΟΣ: Πώς μπορείς να τα θυμάσαι ακόμα!

ΛΟΛΑ: Δεν τα θυμάμαι εγώ ακόμα, Ροβήρο! Εσύ λες ΑΚΟΜΑ τα ίδια! «Να πα' να γαμηθούνε όλοι!» Μόλις τώρα το ξανάπες!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Λόλα, μια ζωή δεν φτάνει για να με συγχωρέσεις...

ΛΟΛΑ: Λάθος, Ροβήρο! Μια ζωή δεν φτάνει για να σ' το ξεπληρώσω!!! Εσύ, που αρνήθηκες να με σώσεις, τα κατάφερες καλύτερα από κάθε άλλον που το προσπάθησε! Δεν καταλαβαίνεις ότι αν δεν με είχες «αφήσει» τότε, θα είχαμε βουλιάξει και οι δύο τώρα;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Κι εκείνο το μωρό, Λόλα; Εκείνο με έχει συγχωρέσει;

ΛΟΛΑ: Δεν ήταν μωρό, Ροβήρο, έμβρυο ήταν. Και δεν του έκανες τίποτα εσύ, εγώ πήρα ΟΛΕΣ τις αποφάσεις!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Σκληρές αποφάσεις...

ΛΟΛΑ: Σκληρές... ίσως... όμως εκείνο το τρίμηνο που έμεινα στην Αθήνα για να «συνέλθω» άλλαξε όλη μου τη ζωή! Πάτησα OFF στη μήτρα. ON στην κούτρα. Και άρχισα να ψάχνω υποτροφία για να σπουδάσω σενάριο...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Κι όμως χάθηκε ένα παιδί... Δεν ξέρεις πόσες φορές το έχω σκεφτεί αυτό... Ειδικά τα τελευταία χρόνια με τις τόσες αποτυχημένες εξωσωματικές της Δέσποινας... Δε μου το βγάζεις απ' το μυαλό ότι εκείνη η έκτρωση... που σε άφησα μόνη σου να την κάνεις... εκείνη η έκτρωση φταίει που δεν... που... που... παιδιά μηδέν...

ΛΟΛΑ: Η γιαγιά μου έλεγε, τη θυμάσαι τη γιαγιά μου την Κονδύλω; Έλεγε λοιπόν πως «όποιος έχει παιδιά να τα χαιρέται και όποιος δεν έχει να χαιρέται!» Και το 'λεγε εκείνη που έκανε εννιά παιδιά...

ΡΟΒΗΡΟΣ: ...και τρία κορίτσια! Αυτό το θυμάμαι να το λέει η γιαγιά!

ΛΟΛΑ: Έχεις κι εσύ μνημονικό, ε, Ροβήρο; Ναι έτσι έλεγε, εννιά παιδιά, τρία κορίτσια και δεκατέσσερα εγγόνια – εκεί είχε χάσει τον λογαριασμό πόσα ήταν τα παιδιά και πόσα τα κορίτσια!!! Πάντως εγώ κράτησα το δεύτερο μέρος του γνωμικού: όποιος δεν έχει παιδιά να χαιρέται! Και, πιστεφέ με, Ροβήρο, δεν είναι αργά να ακολουθήσεις κι εσύ τη συμβουλή της! ΝΑ ΧΑΙΡΕΣΑΙ, ΑΓΟΡΙ ΜΟΥ!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Είναι αργά, Λόλα. Έφυγες πριν χρειαστώ τη σοφία της γιαγιάς, και τώρα είναι πια αργά για να την ακολουθήσω... Να... ξερωγώ... δεν είναι ότι δεν έκανα παιδιά. Είναι ότι ΑΠΕΤΥΧΑ να κάνω παιδιά. Άλλη μια αποτυχία από τις πολλές, Λόλα. Η πρώτη ήταν εκείνο το αυτογκόλ...

ΛΟΛΑ από τη σαστιμάρα της ενεργοποιεί μικρόφωνο: Μη μου πεις ότι θυμάσαι ΑΚΟΜΑ εκείνο το αυτογκόλ!

ΡΟΒΗΡΟΣ μιμούμενος τη φωνή εκφωνητή του ποδοσφαιρικού αγώνα Διγενή Ξανθούπολης-Κεραυνού Φερών/μπορεί ενδεχομένως και να ακουστεί off σαν ραδιοφωνική μετάδοση:

«Τρία λεπτά πριν τη λήξη του μεγάλου ντέρμπι. Διγενής Ξανθούπολης – Κεραυνός Φερών: μηδέν-μηδέν.

Ο Ματσίκος, ο τερματοφύλακας του Κεραυνού ετοιμάζεται να δώσει συνέχεια στο παιχνίδι... τροφοδοτεί τον Ροβήρο Σούλης έξω από τη μεγάλη περιοχή του Κεραυνού... Κοντρολάρει ο Σούλης... τρέχει να τον μαρκάρει ο Τσούκας, γυρίζει προς τα πίσω ο Σούλης για να τον αποφύγει, κλείνεται και από τον Σταύρου, δεν διώχνει την μπάλα ο Σούλης... μπερδεύεται... γλιστράει... προσπαθεί να γυρίσει στον Ματσίκο, αυτός δεν προλαβαίνει κι έχουμε... ΑΥΤΟΓΚΟΛ! Απίστευτο... Από το πουθενά, ο Κεραυνός Φερών προηγείται του Διγενή Ξανθούπολης με ένα-μηδέν...

Ο Ροβήρος Σούλης, το μεγάλο αστέρι του Διγενή γίνεται ο μοιραίος παίκτης της ομάδας του... Οι παίκτες του Διγενή δεν μπορούν να καταλάβουν τι έγινε... στέκονται και κοιτάνε αποσβολωμένοι... Ο Σούλης, τραγική φιγούρα, έχει ξαπλώσει στο χορτάρι ανήμπορος να πιστέψει ότι έκανε τέτοιο λάθος.

Οι οπαδοί του Διγενή αρχίζουν να αποδοκιμάζουν έντονα τον Ροβήρο... Αυτός ξεσπάει σε λυγμούς και φεύγει τρέχοντας προς τα αποδυτήρια... τρομερό και αναπάντεχο το φινάλε στο ντέρμπι, αγαπητοί ακροατές...»

ΛΟΛΑ: Φάκγιο, Ροβήρο, ακόμα το θυμάσαι! Μα όσο το θυμάσαι, υπάρχει! Γιατί δεν το ξεχνάς το γαμημένο το αυτογκόλ! Γιατί δεν το ξεχνάς;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ξερωγώ, βρε Λόλα... έφυγες κι έβαλες την απόσταση ανάμεσα σε όλα εκείνα και σε σένα. Χιλιάδες χιλιόμετρα, Λόλα, και τριάντα χρόνια απόσταση έβαλες. Εμένα όμως, δε με χωρίζει τίποτα από εκείνο το αυτογκόλ... Τα χρόνια πέρασαν σα στιγμή... και την απόσταση... δεν μπόρεσα να τη βάλω... Κάθε φορά που περνάω έξω από το γήπεδο-

ΛΟΛΑ: -Τελείωσες το μνημόσυνο;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Είμαι ακόμα στην κηδεία, Λόλα... Στον καφέ της παρηγοριάς που δεν έρχεται... Δεν τολμάω να μπω ούτε στο Καφέ της γυναίκας μου σε ώρα ματς – όλα τα Καφέ έχουν πια γιγαντοοθόνες... Δε φαντάζεσαι τι χαμός γίνεται... Και τι δε φωνάζουν: «Ρούλη Σούλη / πέτα το κασκόλ / και βάλε αυτογκόλ» ή πάλι «Sex and drugs and afto-goall» ή «Αντένα δείξε βιντεογούολ / το Ρούλη

το Σούλη / να βάζει αυτογκόλ»... Ξερωγώ, βρε Λόλα... ώρες ώρες νά, μου 'ρχεται ν' ανοίξω ένα λαγούμι να χωθώ... Να χωθώ και να πεθάνω...

ΛΟΛΑ: Να πεθάνεις, Ροβήρο μου, να πεθάνεις! ΑΛΛΑ ΑΠΟ ΤΑ ΓΕΛΙΑ, φάκγιου! Όπως τότε, θυμάσαι;

ΣΚΗΝΗ 4

Flashback στα μαθητικά τους χρόνια εγκιβωτισμένο στον διάλογο Ροβήρου-Λόλας

Ροβήρος και Λόλα είναι ακόμη μαθητές λυκείου. Βρίσκονται στο σπιτάκι του κήπου όπου μένει ο Σωτήρης, ροκάς εξάδελφος της Λόλας, λίγο μεγαλύτερός τους. Είναι Απόκριες και έχουν ντυθεί χειμερινοί κολυμβητές. Φοράνε μονόχρωμη φόρμα γυμναστικής σχολείου, (μαύρη ή καφέ για να δείξει το «μαύρισμα» από τον ήλιο) και, πάνω από τη φόρμα, η Λόλα φορά ανοιχτόχρωμο μπικίνι, ο Ροβήρος ανοιχτόχρωμο μαγιό-μποξεράκι. Επίσης, φοράνε γυαλιά ηλίου και -ίσως- ψάθινα καπέλα, κρατάνε πετσέτα θαλάσσης και αντηλιακό. Πάνω από τις κάλτσες τους φοράνε βατραχοπέδιλα, κι έτσι, καθώς είναι και «φτιαγμένοι», μπουρδουκλώνονται όταν πάνε να περπατήσουν και πέφτουν ο ένας στον άλλον. Μέσα σε όλο αυτό, ο ένας από τους δύο κρατά ένα τσιγαριλίκι: τους το άφησε ο Σωτήρης που έχει πεταχτεί στην Αθήνα για μια συναυλία. Όλη η σκηνή εκτυλίσσεται ενώ αυτοί στραβοπατάνε με τα βατραχοπέδιλα, πέφτουν και σηκώνονται, λιώνουν στα γέλια και πού και πού περνάνε το τσιγαριλίκι ο ένας στον άλλον. Σε ένα πικάπ βινυλίου παίζει το άλμπουμ «London Calling» των The Clash.

Ακούγεται το London Calling: [The Clash - London Calling \(Official Video\) - Bing video](#)

ΡΟΒΗΡΟΣ: Καλά, να έβλεπες τη Στεργίου όταν μας είδε... Έτρεξε αμέσως στον Λυκειάρχη! Μαθημπαναγία!

ΛΟΛΑ: Γιατί ο Χαΐνης; Τη φάτσα του Χαΐνη την είδες; Ξενέρα σκέτη! Ρε... Απόκριες ρε! Μια Τσικνοπέμπτη ρε... Λίγη τσίκνα να γουστάρουμε ρε! τραβά μια τζούρα

ΡΟΒΗΡΟΣ: Έλα να γυρνάει ο μπάφος! της παίρνει το τσιγαριλίκι και τραβά κι αυτός Ωραίο πράμα μάς άφησε ο ξάδερφος! Τη σώζει την ξενέρα!

ΛΟΛΑ: Με τους γονείς που έχω... αν δεν ήταν κι ο ξάδερφος...

ΡΟΒΗΡΟΣ: ...και μου λέει ο Λυκειάρχης: τι ακριβώς παριστάνετε, Σούλη παιδί μου;

ΛΟΛΑ μμούμενη τον Λυκειάρχη: ... τι παριστάνετε εσύ και η Τερζίδου;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Κολυμβητές έχουμε ντυθεί, κύριε.

ΛΟΛΑ: Ωραίοι κολυμβητές! Με τα ρούχα!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Είμαστε Χειμερινοί Κολυμβητές, κύριε. Βάλαμε και τα ρούχα για να μην αρπάξουμε κανένα κρύο!

ΛΟΛΑ: Κρύο είναι το χιούμορ σου, Ροβήρο Σούλη! Άντε τραβάτε σπίτια σας... Δε θα χαλάσετε το μάθημα με τις μπούρδες σας!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Όχι σπίτια μας, κύριε... για μπάνιο θα πάμε! Στο ποτάμι για μπάνιο! το *London Calling* φτάνει στο ρεφρέν, η Λόλα δυναμώνει τον ήχο, σηκώνεται όρθια στα βατραχοπέδyla και «εκτελεί» I LIVE BY THE RIVER!!!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Μια απορία έχω... αυτό το river που λέει ο τυπάς... ποιο ποτάμι είναι;

ΛΟΛΑ: Ο Τάμεσης βρε Ροβήρο, ο Τάμεσης! Βάλε το μυαλό σου να δουλέψει λίγο! Σου 'χω και βοηθήματα δείχνει το τσιγαριλίκι. Απλά εγώ γουστάρω να σκέφτομαι πως εννοεί τον Έβρο! Το δικό μας το ποτάμι, Ροβήρο, τον Έβρο!

ΡΟΒΗΡΟΣ «εκτελεί» κι αυτός: I LIVE BY THE RIVER!!!

ΣΚΗΝΗ 5

Στο παρόν /Σχολικό θέατρο

ΛΟΛΑ: Το ποτάμι μας... Ξέρεις, Ροβήρο, δεν πάει πολύς καιρός που συνειδητοποίησα ότι όλα αυτά τα χρόνια ζω σε πόλεις με ποτάμια... τον Τάμεση, τον Σηκουάνα, τον Χάντσον... Τα ποτάμια, πώς να το πω, έχουν μια δύναμη... τη δύναμη να παίρνουν το παλιό και να φέρνουν το καινούργιο... αυτό το καινούργιο που δεν έπαψε ποτέ να με ελκύει... Γι' αυτό γύρισα στην Ξανθούπολη. Γιατί δεν έχει απλώς ένα ποτάμι, έχει τον Έβρο.

ΡΟΒΗΡΟΣ: Και τι το καινούργιο φέρνει ο Έβρος; Μόνο ανθρώπινα σκουπίδια ξεβράζει... και σε κάνει να συνειδητοποιείς πόσο μάταιη είναι η ζωή... πόσο χρήσιμος ο θάνατος!

ΛΟΛΑ: Φάχγιου! Χρήσιμος ο θάνατος!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ναι, Λόλα! Χρησιμότερος! Τι προσφέρει η ζωή σ' αυτούς τους ανθρώπους που περνάνε το ποτάμι για να τη θέλουν κιόλας;

ΛΟΛΑ: Δεν είναι μόνο τι προσφέρει η ζωή στους ανθρώπους, Ροβήρο, αλλά τι προσφέρουν και οι άνθρωποι στη ζωή...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Πάλι λόγια! Αυτό που ξέρω εγώ είναι ότι άμα δε σου δίνει τίποτα η ζωή... κι άμα δεν μπορείς να δώσεις ζωή... προτιμότερος ο θάνατος!

ΛΟΛΑ: Μου φαίνεται πως δεν ακούω καλά! Εσύ μιλάς έτσι; Εσύ που λες ότι μετάνιωσες για την έκτρωση, εσύ που ήθελες παιδιά έστω και με εξωσωματικές, εσύ τα λες αυτά;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Τα παιδιά η Δέσποινα τα ήθελε... εγώ απλώς... ξερωγώ... εγώ λίγο σπέρμα έδινα... για την ακρίβεια, ΠΟΛΥ ΛΙΓΟ σπέρμα...

ΛΟΛΑ: Λίγο-ξελίγο παιδιά πήγες να κάνεις.

ΡΟΒΗΡΟΣ: Μεγάλο λάθος. Γι' αυτό και θα επανορθώσω. Δηλαδή έχω ήδη επανορθώσει. Βασικά είμαι στο δρόμο της επανόρθωσης.

ΛΟΛΑ: Εσύ τώρα κάτι θες να πεις, αλλά δεν το λες!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Αν το έλεγα σε κάποιον αυτός θα ήσουν εσύ, Λόλα.

ΛΟΛΑ: Ακούω λοιπόν.

ΡΟΒΗΡΟΣ: ΑΝ, είπα, Λόλα. ΑΝ.

ΛΟΛΑ: Όχι ΑΝ! - ΝΑ, Ροβήρο, ΝΑ! ΝΑ το πεις.

ΡΟΒΗΡΟΣ: Να το πω, λες, Λόλα; Ξερωγώ... να το πω;;;

ΛΟΛΑ: Ξέρω-γω-να-το πεις! Φάκγιου! Να το πεις!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ε, λοιπόν, αφού το θες:

έχω-ταχυδρομήσει-φακέλους-με-θανατηφόρα-πτητική-σκόνη-σε-εγκύους-της-Ξανθούπολης

ΛΟΛΑ *από τη σαστιμάρα της ενεργοποιεί μικρόφωνο:* θανατηφόρα-πτητική-σκόνη-σε-εγκύους-της-Ξανθούπολης???

ΡΟΒΗΡΟΣ *χειρονομεί τρομοκρατημένος που ακούστηκε η φράση*

ΛΟΛΑ *πάει να το σώσει λέγοντας από μικροφώνου:* Το επόμενο θρίλερ που θα γράψω θα έχει αυτό το θέμα! *Απενεργοποιεί πάλι το μικρόφωνο. Χαμηλόφωνα.* Τι 'ν' αυτό που είπα; Που είπες;

ΡΟΒΗΡΟΣ *Χαμηλόφωνα*: αυτό που είπες, που είπα, είναι αυτό που έκανα. Έχω-ταχυδρομήσει-φακέλους-με-θανατηφόρα-πτητική-σκόνη-σε-εγκύους-της-Ξανθούπολης.

ΛΟΛΑ: Φάκγιου! Αποκλείεται!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ματημπαναγία...

ΛΟΛΑ: Μισό λεπτό Ροβήρο. Θες να μου πεις ότι έβαλες σε φακέλους θανατηφόρα πτητική σκόνη και μετά αυτούς τους φακέλους τους ταχυδρομήσες σε εγκύους;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Κάπως έτσι...

ΛΟΛΑ: Και πού βρήκες τη θανατηφόρα πτητική σκόνη; Πού βρήκες τις εγκύους; Πού βρήκες τις διευθύνσεις τους; ΠΟΥ ΒΡΗΚΕΣ Τ' ΑΡΧΙΔΙΑ, Ροβήρο Σούλη?!?!?

ΡΟΒΗΡΟΣ: *όσο μπορεί χαμηλόφωνα* Είμαι υπάλληλος ταχυδρομείου, Λόλα. Το μόνο δύσκολο να βρω ήταν αυτό το τελευταίο, τ' αρχίδια. Αλλά τα βρήκα, Λόλα. Αυτό που όλοι νομίζουν ότι δεν έχω, αρχίδια, τα βρήκα... να πα' να γαμηθεί όλη η Ξανθούπολη, Λόλα. Να πα' να γαμηθούν όλοι αυτοί οι μαλάκες που θεωρούν ότι είναι κάποιοι επειδή έχουν σπέρμα στ' αρχίδια τους. Όλοι αυτοί που βάλθηκαν να γεμίσουν την πόλη με τα κακομαθημένα κακέκτυπά τους... Να πα' να γαμηθούν... Κι ύστερα... ας γαμηθώ κι εγώ... Εγώ, ο Ρούλης Σούλης, ο άνθρωπος με τα δύο μικρά και το κανένα επώνυμο, ας πεθάνω. Θα πεθάνω όμως έχοντας πάλι το «ήρωας» στο όνομά μου...

ΣΚΗΝΗ 6

Στο παρόν /Σχολικό θέατρο

Ο αστυνόμος Μάριος Σοφράς μπαίνει από την είσοδο της πλατείας του σχολικού θεάτρου.

ΣΟΦΡΑΣ: Καλησπέρα! Μου είπαν ότι εδώ θα βρω τη Λόλα Τερζίδου!

ΛΟΛΑ: ...

ΣΟΦΡΑΣ *πλησιάζοντας και αναγνωρίζοντάς την*: Δε με θυμάσαι, Λόλα; Είμαι ο Μάριος. Ο Μάριος Σοφράς.

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ο νέος αστυνομικός διευθυντής Ξανθούπολης...

ΛΟΛΑ *ρίχνοντας τρομαγμένες ματιές στον Ροβήρο*: Δεν καταλαβαίνω...

ΣΟΦΡΑΣ: Η αλήθεια είναι πως πέρασαν πολλά χρόνια...

ΛΟΛΑ: Χρόνια;

ΣΟΦΡΑΣ: Από εκείνη την Πανευρωπαϊκή Συνάντηση των μελών της MENSA στη Βαριελώνη...

ΡΟΒΗΡΟΣ: MENSA;

ΛΟΛΑ: MENSA, Ροβήρο, είναι ένας διεθνής οργανισμός που τα μέλη του είναι άτομα υψηλού IQ.

ΣΟΦΡΑΣ: Ώστε με θυμήθηκες, Λόλα;

ΛΟΛΑ: Υψηλού αικιού, κύριε Σοφρά. Όχι υψηλού μνημονικού...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Δηλαδή γνωρίζοσατε ή όχι;

ΣΟΦΡΑΣ: Φυσικά και γνωρίζομαστε! Και πολύ καλά! Αν και η γνωριμία μας δεν είχε μήκος... θέλω να πω... κράτησε μόνο το τετραήμερο της Συνάντησης εκείνης... είχε όμως βάθος, κύριε... κύριε...;

ΛΟΛΑ: Ροβήρος Σούλης. Φίλος μου από τα παλιά. Και σε μήκος και σε βάθος. Πείτε μου όμως...

ΣΟΦΡΑΣ: Δεν το πιστεύω ότι μου μιλάς στον πληθυντικό, Λόλα; Αλήθεια, δεν με θυμάσαι;

ΛΟΛΑ: Η αλήθεια είναι ότι θυμάμαι εκείνο τον μοναδικό Έλληνα της Συνάντησης. Έναν ωραίο, έξυπνο και φιλόδοξο νέο άντρα. Μακροχρόνια παντρεμένο και αυτοκτονικά πολυγαμικό. Όντως τον μελέτησα σε βάθος. Και τον έκανα κεντρικό χαρακτήρα σε ένα μου σενάριο. Αλλά φρόντισα να ξεχάσω το όνομά του. Και τώρα διαπιστώνω ότι μου διαφεύγει ΚΑΙ η φυσιογνωμία του.

ΣΟΦΡΑΣ: Λογικό το βρίσκω, Λόλα. Η φυσιογνωμία μου άλλαξε μαζί με όλα τα άλλα χαρακτηριστικά που ανέφερες: δεν είμαι πια ούτε νέος ούτε ωραίος ούτε φιλόδοξος, αλλά κράτησα όση εξυπνάδα χρειαζόταν για να το παραδεχτώ. Κι έτσι έδωσα τέλος και στον μακροχρόνιο γάμο και στην αυτοκτονική πολυγαμία. Πήρα μία ας πούμε τιμητική προαγωγή σε αστυνομικό διευθυντή που συνοδεύτηκε από μία ας πούμε δυσμενή μετάθεση στην Ξανθούπολη. Κι όμως, αυτό έψαχνα: έναν τόπο που να προσφέρει ωραία σιροπιαστά γλυκά και δύσκολες σπαζοκεφαλιές για δυνατούς λύτες.

ΡΟΒΗΡΟΣ: Είστε σίγουρος ότι μιλάτε για την Ξανθούπολη;

ΣΚΗΝΗ 7

Στο παρόν / Σχολικό θέατρο

Η Δέσποινα εισβάλλει στην πλατεία.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Ρούλληρη!!! Καλά το φαντάστηκα ότι εδώ θα χασομεράς!
Συνειδητοποιεί ότι παρών είναι και ο Σοφράς.

Κύριε, αστυνόμε!!! Κι εσείς εδώ; Ούτε απογευματινό καφεδάκι ούτε σαραγλί σήμερα;

ΣΟΦΡΑΣ: Κάποιες συνήθειες είναι ιερές, αλλά και μερικά απρόοπτα είναι ιερότερα. Για την ακρίβεια, ανήκω στο φαν κλαμπ της κυρίας Τερζίδου.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Της ποιας; Α! Της συμμαθήτριάς του Ρούλη...
Μα έχει φαν κλαμπ; Χωρίς Instagram?

ΡΟΒΗΡΟΣ: Εμένα θα με συγχωρέσετε. Είχα πει στη Δέσποινα ότι θα τη βοηθούσα στο Καφέ της για την εκδήλωση τη μετά... Ξερωγώ... Πάμε, Δέσποινα... Καλή επιτυχία, Λόλα...

Το ζευγάρι φεύγει.

ΛΟΛΑ: Ώστε λοιπόν ο Μάριος Σοφράς! Αν δεν ήσουν ο τελευταίος, θα ήσουν ο προτελευταίος άνθρωπος που θα περίμενα να συναντήσω απόψε εδώ! Πόσω μάλλον δε ξε-παντρεμένος!

ΣΟΦΡΑΣ: Όπως είπε και ο Αϊνστάιν... Ο γάμος είναι η αποτυχημένη προσπάθεια να δώσεις διάρκεια σε ένα τυχαίο γεγονός... Αλλά... υπάρχει και κάτι άλλο, Λόλα: Ποτέ μα ποτέ, όλα αυτά τα χρόνια, δεν έφυγες από το μυαλό μου...

ΛΟΛΑ: Ειλικρινά, λυπάμαι για σένα, Μάριε. Η μόνη απάντηση που έχω σ' αυτό είναι κάτι άλλο που είπε ο Αϊνστάιν: Αν θες να ζήσεις μια ευτυχημένη ζωή εξάρτησέ την από έναν στόχο όχι από ανθρώπους ή αντικείμενα.

ΣΟΦΡΑΣ: Δεν χρειάζεται αυτό το πιγκ-πονγκ αποφθεγμάτων για να καταλάβω ότι δεν έκανα καλά που ήρθα να σε συναντήσω...

ΛΟΛΑ *συνειδητοποιώντας ότι μπορεί να τον χρειαστεί για τον Ροβήρο*: Δεν έκανες και άσχημα! Αλλά να, σε μισή ώρα μιλάω και πρέπει να ετοιμαστώ. Μπορούμε να συνεχίσουμε το «πιγκ-πονγκ» στο Καφέ της Δέσποινας, μετά την ομιλία.

ΣΟΦΡΑΣ: Θα είμαι και στην ομιλία σου, Λόλα, και μετά. Καλή επιτυχία!

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ 8Στο παρόν / Σχολικό θέατρο

ΛΟΛΑ με το μικρόφωνο στο χέρι, εκφωνεί: Δεν θα ήθελα όμως, αγαπητοί φίλοι, να κλείσω την ομιλία μου για την πορεία μου στη σεναριογραφία χωρίς να αναφερθώ στην αφετηρία μου, την Ξανθούπολη. Την «Πόλη που έβλεπε το ποτάμι να κυλά», όπως την ονομάζω στο τελευταίο μου σενάριο. Γεννήθηκα και έζησα εδώ μέχρι τα δεκαεννιά μου και, κάθε φορά που άλλαζα πόλη, ποτάμι ή ήπειρο, έπαιρνα μαζί μου νοερά ένα κουτί. Έπαιρνα μαζί μου το κουτί όπου φυλάω αυτά τα δεκαεννιά χρόνια, τους σπόρους δηλαδή χάρη στους οποίους γεννήθηκαν όλα μου τα σενάρια. Άρρησα να συνειδητοποιήσω ότι η Ξανθούπολη και ο Έβρος ήταν η γενέτειρα όχι μόνο της ζωής μου, αλλά και των δημιουργημάτων μου. Από τη στιγμή όμως που το συνειδητοποίησα, αποφάσισα να γυρίσω για να συνεχίσω εδώ τη ζωή και τη δουλειά μου, που θα έχει πλέον να κάνει με τη διάσωση των κατατρεγμένων που περνάνε το ποτάμι μας. Ο Αναξαγόρας έλεγε ότι οι άνθρωποι χάνονται γιατί δεν μπορούν να ενώσουν την αρχή με το τέλος τους. Αποφάσισα, φίλοι μου, να μη χαθώ. Αποφάσισα να ξαναγίνω μόνιμη κάτοικος Ξανθούπολης.

Σας ευχαριστώ πολύ.

Χειροκροτήματα. Κάποιος φωνάζει Μπράβοοο!

Θα χαρώ να τα πούμε από κοντά εδώ δίπλα, στο ΓλυΚαφεΠοτείον, όπου μας προσκαλεί ο Σύλλογος Απόδημων Ξανθουπολιτών.

ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑΤΑ - ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ 9Στο παρόν / Σχολικό θέατρο

Τα φώτα ανάβουν τη στιγμή που η Λόλα είναι έτοιμη να φύγει από το σχολικό θέατρο, που πλέον έχει αδειάσει. Ο Ροβήρος εμφανίζεται πίσω της και της τραβά την τσάντα για να τη σταματήσει.

ΛΟΛΑ: Εδώ είσαι, Ροβήρο; Ευτυχώς!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ναι, Λόλα, ήθελα να σου μιλήσω. Γι' αυτό που σου είπα πριν. Για τη σκόνη και... ξερωγώ...

ΛΟΛΑ: Από τη στιγμή που μου το είπες αυτό, Ροβήρο, δεν έχει ξεκολλήσει το μυαλό μου! Δεν μπορώ να πιστέψω ότι έκανες κάτι τέτοιο, εσύ, ο Ροβήρος που ήξερα... Μου είναι α-δι-α-νό-η-το!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ο Ροβήρος που ήξερες, Λόλα, είναι κάποιος που ήξερα κι εγώ. Κάποτε. Όμως, Λόλα, σου ξανασυστήθηκα: Ρούλης Σούλης. Ένας άνθρωπος που κι εγώ ο ίδιος δεν γνωρίζω πολύ καλά.

ΛΟΛΑ: Δηλαδή... όντως... εσύ...???

ΡΟΒΗΡΟΣ: Δηλαδή... Ξερωγώ...

ΛΟΛΑ: ...είσαι ένας υποψήφιος σίριαλ κίλερ; Δεν μπορεί... Κάτι πάει εντελώς λάθος εδώπέρα! Βρε μπας και είσαι σίριαλ κίλερ με την άλλη έννοια;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ποια άλλη έννοια; Υπάρχει άλλη έννοια;

ΛΟΛΑ: Μα ναι! Αυτό που πάντα ήθελα να γίνω όταν γυρνούσα σπίτι από το Φροντιστήριο κι έβλεπα τη μάνα μου και τον πατέρα μου καρφωμένους στην τηλεόραση να βλέπουν σίριαλ... Από τότε ήθελα να γίνω σίριαλ κίλερ. Να σκοτώνω σίριαλ. Να γεννάω ταινίες!

ΡΟΒΗΡΟΣ: ΑΑΑΑΑΑ! Πολύ θα 'θελα να είμαι τέτοιος σίριαλ κίλερ, Λόλα! Αλλά...

ΛΟΛΑ: Αλλά τι, βρε αγόρι μου. Έχεις όντως βάλει αυτή τη φάκινγκι-σιόνη μέσα στους φακέλους για τις εγκύους; ΚΟΙΤΑΞΕ ΜΕ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΠΕΣ ΜΟΥ ΟΤΙ ΕΙΣΑΙ ΕΝΑΣ ΣΙΡΙΑΛ ΚΙΛΕΡ! ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ Ο ΕΡΩΤΑΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ!!!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ο ΕΡΩΤΑΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΟΥ...!!!

ΣΚΗΝΗ 10

Flashback σε σχολική παράσταση της εφηβείας τους

[«Ρωμαίος και Ιουλιέτα», Πράξη Ι, σκηνή 5, μτφρ. Ερρίκου Μπελιέ, εκδόσεις Κέδρος, σελ. 42]

ΛΟΛΑ: Πάμε άλλη μια φορά τα λόγια. Πώς θα μας σκηνοθετήσει η Λιβιεράτου αν δεν ξέρουμε τα λόγια νεράκι; Έλα, Ροβη-Ρωμαίο, είσαι ο Ρωμαίος! Πάμε!

Ρωμαίος απέξω, κομπιάζοντας αρκετά:

Αν και με τ' ανάξιό μου χέρι βεβηλώνω
 αυτό το άγιο εικόνισμα, δεν θέλω ν' αμαρτήσω:
 Με τα χείλη μου, αυτούς τους δυο ντροπαλούς προσκυνητές δηλώνω
 πως μ' ένα τρυφερό φιλί το άγριο άγγιγμα παίρνω πίσω.

ΛΟΛΑ: Αυτό είναι τα λόγια-νεράκι; Το μόνο νεράκι που ακούγεται εδώ μέσα
 είναι αυτό! Βάζει νερό στο ποτήρι της από μια κανάτα. Παίρνει ανάσα και λέει:
 Δεν είναι δυνατόν! Τέτοιο Ρωμαίο να κομπιάζει στο φιλί, παγκόσμια πρώτη
 στο θέατρο! Βρε ξύπνα! Έτσι θα πάμε αύριο στην πρόβα;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Λόλα, δεν κομπιάζω στο φιλί, στα λόγια κομπιάζω! Θεες να
 κάνουμε πρόβα το φιλί; Μόνο στο φιλί όμως!!! Πλησιάζει τη Λόλα με
 «απειλητικές» διαθέσεις. Εκείνη, με τα χαρτιά στο χέρι, του ξεγλιστρά, όχι
 χωρίς να της αρέσει όμως.

ΛΟΛΑ: Εντάξει, στο φιλί έχεις ταλέντο! Απόδειξέ μου ότι έχεις και στα λόγια!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Γαμώ τα λόγια μου γαμώ! Δεν τα θέλω τα λόγια! Εσένα θέλω,
 Λολίτα μου... προσπαθεί να την αγκαλιάσει

ΛΟΛΑ: Τα λόγια, ήρωά μου, τα λόγια...

ΡΩΜΑΙΟΣ εκνευρισμένος ανασυντάσσεται, απέξω, πολύ καλύτερα:
 Αν και με τ' ανάξιό μου χέρι βεβηλώνω
 αυτό το άγιο εικόνισμα, δεν θέλω ν' αμαρτήσω:
 Με τα χείλη μου, αυτούς τους δυο ντροπαλούς προσκυνητές δηλώνω
 πως μ' ένα τρυφερό φιλί το άγριο άγγιγμα παίρνω πίσω.

ΛΟΛΑ/ΙΟΥΛΙΕΤΑ:

Καλέ προσκυνητή, το χέρι σου αδικείς
 γιατί το άγγιγμά του δείχνει μόνον ευλαβή ανατροφή:
 του άγιου το χέρι ασπάζεται ο προσκυνητής
 κι είναι γεμάτη ευσέβεια αυτή η επαφή.

ΡΩΜΑΙΟΣ: Οι άγιοι δεν έχουν χείλη, δεν έχουν χείλη κι οι προσκυνητές;

ΙΟΥΛΙΕΤΑ: Έχουν προσκυνητή μου, για να λεν την προσευχή.

ΡΩΜΑΙΟΣ: Ε, τότε, άγγελε, άσε τα χείλη μου να γίνουν εκφραστές της προσευχής μου: κάνεις την πίστη μου απαντοχή!

ΙΟΥΛΙΕΤΑ: Οι άγιοι μένουν ανέκφραστοι, αλλά ακούνε τις δεήσεις.

ΡΩΜΑΙΟΣ: Ικέτης δέομαι κι εγώ - εσύ τίποτα μην κουνήσεις.

Πλησιάζει σαν για να τη φιλήσει. Η Λόλα παίρνει στάση σαν για να φιληθεί. Ο Ροβήρος παίρνει το αίμα του πίσω για πριν και δεν τη φιλάει παρά λέει:

ΡΟΒΗΡΟΣ: Εδώ, και καλά, φιλάω την Ιουλιέτα. Συνεχίζει:

ΡΩΜΑΙΟΣ: Έτσι τα χείλη μου απ' το αμάρτημα έχουν λυτρωθεί.

ΛΟΛΑ φανερά εκνευρισμένη, επιτακτικά: Εδώ τέλος φιλιού με την Ιουλιέτα.
Εφρωνικά:

ΙΟΥΛΙΕΤΑ: Πήρανε τα δικά μου χείλη αμάρτημα απ' τα δικά σου.

ΡΩΜΑΙΟΣ: Απ' τα δικά μου; Ω, αυτό το λάθος πρέπει να διορθωθεί:

Δώσε μου πίσω το αμάρτημά μου.

ΛΟΛΑ: Εδώ, και καλά, ξαναφιλάς την Ιουλιέτα.

ΡΟΒΗΡΟΣ: Πειράζει να φιλήσω τη Λόλα πρώτα;

ΛΟΛΑ: Θα απατήσεις κιόλας την Ιουλιέτα;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Προτιμάς να απατήσω τη Λόλα;

ΛΟΛΑ: Έτσι και τολμήσεις! Έτσι και τολμήσεις!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ωραία λόγια! Κι αυτά Σαίξπηρ;

ΛΟΛΑ: Και σεξ... και πυρ!

Φιλιούνται.

ΣΚΗΝΗ 11

Στο παρόν / Σχολικό θέατρο

ΛΟΛΑ: Πόσο ερωτευμένοι ήμασταν τότε, Ροβήρο. Ήσουν τα πάντα: ήσουν το σχολείο μου, ήσουν το αγόρι μου, ήσουν η κολύμβηση, ήσουν η αγάπη μου, ήσουν τα αγγλικά και τα γαλλικά μου, ήσουν ο Ροβήρος μου, ήσουν το θέατρο, ήσουν ο ήρωας μου...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ήσυνα η ζωή μου όλη...

ΛΟΛΑ: Αλλά την άφησες να φύγει...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ναι. Την άφησα να φύγει.

ΛΟΛΑ: Και τώρα...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Τώρα, Λόλα... Τώρα, υπάρχει ένας φάκελος με σκόνη και για μένα, Λόλα. Μαζί με τις εγκύους θα φύγει και ο αφερέγγυος...

ΣΚΗΝΗ 12

Flashback σε σχολική παράσταση της εφηβείας τους

[«Ρωμαίος και Ιουλιέτα», πράξη V, σκηνή 3 - τελευταία, μτφρ. Ερρίκου Μπελιέ, εκδόσεις Κέδρος, σελ. 146]

ΛΟΛΑ: Ματημπαναγία, Ροβήρο, σε είπε αφερέγγυο!!! Η Λιβιεράτου έχει αρχίσει να πιστεύει ότι δεν θα μπορέσεις να «βγάλεις» τον ρόλο και σκέφτεται να τον δώσει αλλού!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Αφερέγγυο να πει τον άντρα της που δεν την αφήνει έγκυο! Όχι εμένα που μ' έχει γκαστρώσει με το «πάμε πάλι, Ροβήρο, θέλω πιο καθαρά, πιο δυνατά, πιο εσωτερικά, πιο χαμηλότονα» πιο χαμηλοτάβανα, πιο ψηλοτάκουνα και δε συμμαζεύεται...

ΛΟΛΑ: Ροβήρο, θες ή δε θες να παραστήσεις τον Ρωμαίο; Άμα θες, πάμε πρόβα, άμα δε θες πάμε βόλτα! Αλλά πες της το να ξέρει τι θα κάνει! Και να ξέρω κι εγώ ποιον θα φιλάω από αύριο!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ματημπαναγία, Λόλα, αν δεν ήταν οι πρόβες μαζί σου, δεν ξέρεις πόσο χεσμένο τον είχα και τον Ρωμαίο και την Ιουλιέτα και τη Λιβιεράτου... Εδώ που τα λέμε είναι ιστορία αυτή; Αλήθεια, εσύ πιστεύεις ότι γίνονται αυτά τα πράματα; Να αυτοκτονούν γιατί και καλά δεν τους αφήνουν οι γονείς τους να παντρευτούνε; Εγώ δεν πιστεύω ότι αυτά γίνονται. Ούτε τώρα ούτε τότε. Πολλή φαντασία είχε ο Σαίξπηρ...

ΛΟΛΑ: Κι εσύ έχεις πολλή δουλειά για να βγάλεις τον ρόλο! Πάμε! Πρόσεξε, είναι η πιο σημαντική σκηνή του Ρωμαίου!

ΡΩΜΑΙΟΣ καθαρίζει τον λαιμό του:

Συχνά οι ετοιμοθάνατοι δείχνουν μια έξαρση χαράς, που όσοι τους παραστέκουν τη λένε «ύστατη αναλαμπή». Όμως, εγώ μπορώ το κάλλος της να τ' ονομάσω αναλαμπή; Η Λόλα του κάνει σήμα ΟΚ.

ΡΟΒΗΡΟΣ: Καλός ε; Θα πέσει ξερή η Λιβιεράτου ε;

ΛΟΛΑ: Προς το παρόν ξερή είναι η Ιουλιέτα κι εσύ «βγαίνεις» απ' τον ρόλο... Πάμε!

ΡΩΜΑΙΟΣ: Αχ, Ιουλιέτα μου, γιατί είσαι ακόμα τόσο ωραία; Να πιστέψω πως σε ερωτεύτηκε ο άυλος θάνατος, πως αυτό το άσαρκο και μισητό τέρας σε κρατάει εδώ, μες στο σκοτάδι, για να σ' έχει ερωμένη του; Αυτό φοβάμαι, και θα μείνω εδώ; Ποτέ από τούτο το ανάκτορο του ζόφου δεν θα φύγω. Εδώ, εδώ θα μείνω με τα σκουλήκια, που είναι τώρα υπηρέτριές σου.

ΡΟΒΗΡΟΣ: Μιλάμε σίχαμα, βρομιάρης, ο Ρωμαίος!

ΛΟΛΑ μπαίνει στο τριπάκι, κοροϊδευτικά: Ρωμαίο, Ρωμαίο, γιατί να είσαι... Βρωμαίος!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Όμως, αλήθεια, Λόλα... δε σ' έχει απασχολήσει ποτέ αυτό το θέμα... θέλω να πω... δε φτάνει που είσαι πεθαμένος... να σε τρώνε και τα σκουλήκια; Καταπίνεται αυτό;

ΛΟΛΑ: Νόμος της φύσης, Ροβήρο. Από την άλλη... άμα δεν υπήρχε κι ο θάνατος θα 'χε αξία η ζωή; Δε θα βαριόμασταν;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Πλάκα κάνεις! Εγώ, Λόλα, δε θα βαριόμουνα ποτέ!

ΛΟΛΑ: Αυτή η σιγουριά σου με τρελαίνει, Ροβήρο! Εγώ χθες γύρισα από το φροντιστήριο και, αντί να δω το συνηθισμένο κάδρο, «γονείς-σαπίζουν-

μπροστά-τηλεόραση», βλέπω έναν φαλακρό με σκεμπέ. Ο φίλος μου ο Δημητρός, μου λέει ο πατέρας μου, έλειπε στην Αμερική! Τριανταπέντε χρόνια είχα να τον δω!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Αυτό τώρα άσχετο...

ΛΟΛΑ: Κι αναρωτήθηκα, Ροβήρο: εγώ, η Λόλα Τερζίδου, ζω επί δεκαεπτά χρόνια σερί και χωρίς raouse... ζω ζω ζω ζω... και μόνο δεκαεπτά χρόνια έχουν περάσει!!! Πόσο να ζήσεις πια ώστε κάποιον να τον χάνεις επί τριανταπέντε χρόνια κι ύστερα να τον ξαναβρίσκεις; Και να 'χεις ζήσει και 'γω-δεν-ξέρω-πόσο πριν; Καλά, δε βαρέθηκες να περιμένεις; Δε βαρέθηκες να ζεις;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ο πατέρας σου μπορεί να βαρέθηκε, Λόλα! Αλλά εσύ κι εγώ γιατί να βαρεθούμε; Εσύ έχεις το θέατρο και το σινεμά! Θεσ και τη ροκ; Να βάλω και τη ροκ! Κι εγώ έχω την μπάλα, κι έχω κι εσένα Λόλα! Σιγά μη βαρεθώ! Σιγά μη θέλω να πεθάνω!

ΛΟΛΑ: Δε βοηθάς, Ροβήρο, ούτε τον εαυτό σου ούτε τον Θεατή να μπει στο πετσί του ρόλου... Πρέπει να σε πείσεις ότι ο θάνατος είναι η μόνη λύση για τον Ρωμαίο. Έλα! Πάμε! Πέθανε με πειθώ, πλιζ!

ΡΩΜΑΙΟΣ:

Ω, ναι, εδώ θα βρω
την αιώνια ανάπαυση και θ' αποτινάξω τη βαριά μοίρα
των άστρων από την κουρασμένη σάρκα μου. Μάτια,
ένα τελευταίο βλέμμα! Χέρια, ένα τελευταίο αγκάλιασμα!
Και, χείλη, ως εσείς πύλες της ανάσας, σφραγίστε
μ' ένα νόμιμο φιλί το αιώνιο συμβόλαιο με τον παγωμένο Χάρο.
Έλα, πιλότε της απελπισίας μου: ρίξε στα βράχια, τσάκισε
το θαλασσοδαρμένο μου καράβι! Αυτό για την αγάπη μου!
(πίνει) Τίμιος ήσουνα μαζί μου, φαρμακοποιέ: το γιατρικό σου
πιάνει αμέσως. Να, λοιπόν: μ' ένα φιλί πεθαίνω.

ΛΟΛΑ χειροκροτώντας: Καλέ, τι ωραίος θάνατος! Μπράβο, Ροβήρο! Ούτε διαφήμιση γραφείου κηδειών!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Θα μου ορκιστείς ένα πράμα;

ΛΟΛΑ: Τι πράμα;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Δεν θα φύγεις ποτέ από κοντά μου! ΠΟΤΕ, ΛΟΛΑ, ΠΟΤΕ!

ΛΟΛΑ: Ποτέ δεν ξέρει κανείς!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Εγώ ξέρω! Δεν θα σ' αφήσω να φύγεις ΠΟΤΕ!!!

ΛΟΛΑ: Αυτό θα το δούμε! Έχεις το ταλέντο να με κρατήσεις, Ροβήρο;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Θα το βρω το γαμωταλέντο!

ΛΟΛΑ: Κάτι μου λέει ότι μπορεί και να μην το βρεις...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Αν δεν το βρω και φύγεις... ΑΝ φύγεις κι εσύ... όπως ξερωγώ ο Δημητρός ο φίλος του μπαμπά σου... ΑΝ φύγεις και δε ζήσουμε μαζί, θα γυρίσεις, όσοοσα χρόνια κι αν περάσουν; Θα γυρίσεις να πεθάνουμε μαζί;

ΛΟΛΑ *Βάζει στο πικάπ το «Dancing With Mr. D» των Rolling Stones: Με έναν όρο! Να πεθάνουμε πρώτα στα γέλια και μετά στον χορό! Όπως ο Τζάγκερ! Άκου! Dancing with Mr. D!
Χορεύοντας με τον Χάρο, Ροβήρο!
Δυναμώνει τον ήχο. Χορεύουν.*

ΡΟΒΗΡΟΣ: Γαμάει ο Μικ! Χορεύοντας θα πάμε!

ΣΚΗΝΗ 13

Στο παρόν / Σχολικό θέατρο

ΛΟΛΑ: Θυμάσαι, Ροβήρο; Χορεύοντας είχαμε πει να πάμε! Χορεύοντας και μαζί! Όχι σιοτώνοντας και χώρια! Βάλ' το καλά στο κεφάλι σου, Ροβήρο! Γύρσα, να! Αλλά όχι και για να πεθάνουμε! Οπότε. Δύο είναι οι επιλογές: ή πρώτα σώζεις εγκύνους και μετά σώζεις Ροβήρο, ή πρώτα σώζεις Ροβήρο και μετά σώζεις εγκύνους. Η σειρά διαπραγματεύσιμη. Η σωτηρία αδιαπραγμάτευτη.

ΡΟΒΗΡΟΣ: Όπως πάντα έχεις δίκιο, Λόλα... Αλλά φοβάμαι ότι δεν υπάρχει χρόνος...

ΛΟΛΑ: Γιατί; Έχουν φτάσει τα φονικά γράμματα στις γυναίκες;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Όχι... λογικά, τα πρώτα θα φτάσουν αύριο...

ΛΟΛΑ: Άρα, ο χρόνος είναι μαζί μας! Άκου τι σκέφτηκα: θα πάμε στο Καφέ, θα ξεμοναχιάσω τον Σοφρά, έχω τον τρόπο μου να τον πείσω να βοηθήσει, μετά θα του πεις κι εσύ τα γεγονότα, και θα τον αφήσουμε να αναλάβει δράση. Έξυπνος είναι, και με τη βούλα! Δεν αμφιβάλλω ότι θα τα καταφέρει.

ΡΟΒΗΡΟΣ: Κάτι θα καταφέρει... Να με καταστρέψει ίσως;

ΛΟΛΑ: Θα ζητήσω απόλυτη διακριτικότητα. Εφόσον αποτραπεί το κακό, θα ανατραπεί και ο ρόλος σου! Από κακός του έργου, θα γίνεις ο καλός!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Δε θέλω τίποτα απ' αυτόν τον έξυπνάκια!

ΛΟΛΑ: Μα είναι ο μόνος που μπορεί να κάνει κάτι για να σωθούν αυτές οι γυναίκες! Και μαζί τους κι εσύ!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Αρνούμαι να σωθώ ερήμην μου! Όλη η ζωή μου ερήμην μου έχει κυλήσει, Λόλα! Γεννήθηκα ερήμην μου, εξαιτίας των γονιών μου. Μεγάλωσα ερήμην μου, χάρη σε σένα. Διοριστήκα ερήμην μου, ας είναι καλά ο νονός ο βουλευτής. Παντρεύτηκα ερήμην μου, ας όψεται η Δέσποινα. Ακόμα και δολοφόνος, ερήμην μου θα γίνω...

ΛΟΛΑ: Πώς-πώς-πώς το 'πες αυτό???

ΡΟΒΗΡΟΣ: Γαμώτη, Λόλα, δεν το 'πα...

ΛΟΛΑ: ΤΟ ΠΟΙΟ???

ΡΟΒΗΡΟΣ: Παράτα το, Λόλα. Πάμε στο Καφέ. Ο Σοφράς θα μάθει απόμένα αυτά που πρέπει για να σώσει τις γυναίκες. Πιθανότατα θα σωθώ κι εγώ. Αν και αυτό θα είναι παράπλευρη... σωτηρία. Αλλά ό,τι γίνει αποδώ και πέρα δεν θα συμβεί ερήμην μου! ΕΓΩ αποφασίζω πλέον, Λόλα! Ούτε ο Σοφράς ούτε εσύ! Ήμουν αρκετά ηλίθιος κάποτε για να μην καταλάβω τη μαλακία μου που σε άφησα να φύγεις, αλλά όχι τόσο ώστε τώρα να μην καταλάβω ότι αυτός σε γουστάρει. Δε θα σώσει ένας έξυπνάκιας εμένα για να κερδίσει εσένα!

ΛΟΛΑ: Το μόνο που με νοιάζει είναι να προλάβουμε!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Τρέχα, Λόλα. Τρέχα!

ΣΚΗΝΗ 14

Στο παρόν / Εξωτερικός χώρος του Καφέ «ΓλυΚαφεΠοτεϊόν»

Στον εξωτερικό χώρο του Καφέ, ένα μακρόστενο τραπέζι με δυο παράλληλους πάγκους. Η Δέσποινα έχει βγει να μαζέψει μερικά παρατημένα ποτήρια.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ *αδιαφορώντας πλήρως για τη Λόλα, απευθύνεται μόνο στον Ροβήρο:*
Μπα! Βρήκες το δρόμο; Εδώ γίνεται **Ο** χαμός κι ο Ρούλης σουλατσάρει;

Η Λόλα μυρίζει το μπαρούτι και μπαίνει στο καφέ αφήνοντάς τους μόνους έξω.

ΡΟΒΗΡΟΣ: Το χαμός χεσμένο, το Ρούλης κομμένο! Άκουσες;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Μωρ' τι μας λες; Μπαϊράκι σηκώσαμε; Κοίτα να σηκώσεις κάνα ποτήρι...

ΡΟΒΗΡΟΣ *εμφανέστατα τσαντισμένος, σηκώνει δυο ποτήρια και πριν τα πετάξει να σπάσουν:* Για δεσ, ωραία τα σηκώνω; Τα πετά με μανία στο πάτωμα. Μια φορά, εγώ τα σήκωσα! Αυτό δεν ήθελες;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Ρούλη, τρελάθηρες; Το 'χεις χάσει τελείως;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Το 'χω χάσει, ναι! Τώρα όμως το βρήκα! *αμολάει άλλα δυο ποτήρια*
Τα σπάει ΚΑΙ ο Ρούλης! Τι, μόνο το Δεσποινάκι θα «τα σπάει»;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Δηλαδή σκοπό έχεις να χαλάσεις τη βραδιά αυτής της... Λόλας! Την έλεγες και φίλη σου! Αυτήν που δεν έχει ούτε φουμπού ούτε ίνστα ούτε τίποτα και περνιέται και για σπουδαία! Αμ η λόλα δεν πάει στα βουνά!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Δεν ξέρω πού πάει η λόλα, εγώ πάντως θα πάρω τα βουνά. Και τα λαγκάδια. Και τα ποτάμια! Φεύγω, Δέσποινα! Ξέχνα τον Ρούλη, βρες άλλο μαλάκια να σε ανέχεται! Εγώ έδωκα!

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Τι έδωκες, μωρέ, τι έδωκες; Ένα μισθό της πείνας, μια μούρη μέχρι το πάτωμα κι ένα σπέρμα άσφαιρο! Μωρέεε! Ο Ρούλης ο Σούλης! Ο μέγας σκόρερ...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Από αύριο, τι από αύριο, από τώρα κιόλας, είσαι ελεύθερη να βρεις κάποιον που να σκοράρει καλύτερα!

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: ΚΑΙ τον έχω βρει ΚΑΙ έχει σκοράρει! Και μη νομίζεις ότι αφήνεις εσύ εμένα! Εγώ αφήνω εσένα, Ρούλη! Έτυχε να το πεις πρώτος! Θα σ'

το έλεγα εγώ αργότερα! Κι αν θες να μαθαίνεις τα νέα μου; Άνοιξε Instagram! Εφόσον δε σου κάνουν αναφορά για επικίνδυνο περιεχόμενο...

Φουρκισμένη, με τα ποτήρια στο χέρι, σπρώχνει την πόρτα για να μπει στο Καφέ τη στιγμή ακριβώς που ο Μάριος Σοφράς βγαίνει. Του ρίχνει ένα βεβιασμένο χαμόγελο και χάνεται.

ΣΚΗΝΗ 15

Στο παρόν / Εξωτερικός χώρος του Καφέ «ΓλυΚαφεΠοτείον»

ΣΟΦΡΑΣ: Επικίνδυνο περιεχόμενο; Γι' αυτό ζητήσατε να με δείτε;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Σας μίλησε η Λόλα;

ΣΟΦΡΑΣ: Μου είπε ότι θέλετε να με δείτε.

ΡΟΒΗΡΟΣ: Αλήθεια, ναι, ήθελα να σας δω.

ΣΟΦΡΑΣ: Έχετε κάνει κάτι;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Το πρόβλημα είναι ότι δεν έχω κάνει τίποτα. Μέχρι αυτή τη στιγμή που μιλάμε, δεν έχω κάνει τίποτα.

ΣΟΦΡΑΣ: Ο λόγος είναι πράξη. Μιλώντας, λοιπόν, κάνετε κάτι. Σας ακούω.

ΡΟΒΗΡΟΣ: Εγώ, ξέρετε... δεν...

ΣΟΦΡΑΣ: Σας ακούω. Πείτε μου αυτό που θέλετε.

ΡΟΒΗΡΟΣ: Όπως ξέρετε, εργάζομαι στο Ταχυδρομείο. Όπως δεν ξέρετε, τις ελεύθερες ώρες μου, καθημερινά, μπαίνω σε ένα chat room. Ένα chat room όπου μπαίνουμε διάφοροι και μιλάμε για το Στοιχείμα. Είμαι φανατικός του Στοιχήματος.

ΣΟΦΡΑΣ: Θα έπρεπε να με ενδιαφέρει αυτό;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Αν ήσασταν τόσο έξυπνος όσο λέτε, θα έπρεπε.

ΣΟΦΡΑΣ: Άλλο έξυπνος, άλλο μάντης. Κι επειδή η μαντική συμβαδίζει συνήθως με τη βλακεία, προτιμώ να σας ακούσω. Μιλήστε μου για τα γεγονότα.

ΡΟΒΗΡΟΣ: Το γεγονός είναι ένα: την προηγούμενη Κυριακή άκουσα να χτυπά το κινητό κάποιου που βρισκόταν στο chat room. Το κουβεντολόι για το στοιχείμα είχε λήξει, όλοι οι υπόλοιποι είχαν βγει από το chat. Εγώ δεν είχα

προλάβει να βγω γιατί σφουγγάριζα κι ο άλλος δεν είχε πάρει είδηση ότι είχε αφήσει το μικρόφωνό του ανοιχτό. Σήκωσε το κινητό του και, στο χρόνο που μεσολάβησε μέχρι να βγει κι εκείνος από την εφαρμογή, άκουσα μία πρόταση.

ΣΟΦΡΑΣ: Την οποία μάλλον θέλετε να μοιραστείτε μαζί μου...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Είπε στον συνομιλητή του ότι όλα ήταν έτοιμα, ότι η σκόνη είχε μπει στους φακέλους της BebeFou κι ότι όποια έγκυος της Ξανθούπολης ανοίξει τον φακέλο, θα χάσει τουλάχιστον τη μία από τις δύο ζωές που κουβαλάει. Νομίζω ότι δεν κατάλαβε πως το μικρόφωνο ήταν ανοιχτό. Βγήκε μηχανικά από το chat μιλώντας ταυτόχρονα στο κινητό, όπως θα έβγαινε κι αν δεν τον είχε προλάβει η κλήση. Κι εγώ, παρ' όλο που τον άκουσα, δεν πρόλαβα να δω ποιος ήταν...

ΣΟΦΡΑΣ: Αυτό που μου λέτε είναι ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ ΣΟΒΑΡΟ! Δεν θα ρωτήσω τώρα γιατί καθυστερήσατε τόσες μέρες να το πείτε... Θα σας ζητήσω να έρθετε ΑΜΕΣΩΣ στο Τμήμα για κατάθεση. Ταυτόχρονα θα αναλάβουμε δράση. Δεν υπάρχει δευτερόλεπτο για χάσιμο.

Πιάνει τον Ροβήρο από το μπράτσο για να φύγουν. Εκείνη τη στιγμή ανοίγει την πόρτα η Λόλα και τους βλέπει.

ΛΟΛΑ: Δεν πιστεύω να τον συλλάβατε;

ΣΟΦΡΑΣ: Προς το παρόν, όχι. Αλλά αυτό που έκανε είναι ασύλληπτο! Ας ελπίσουμε να παραμείνει και ο ίδιος!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Δεν με συνέλαβε, Λόλα. Κατάθεση πάω να δώσω. Θα σου στείλω μήνυμα μόλις τελειώσω. Περίμενέ με! Μη φύγεις!

ΣΚΗΝΗ 16

Flashback σε σχολική παράσταση της εφηβείας τους

[«Περμμένοντας τον Γκοντό», μετάφραση Αλεξάνδρας Παπαθανασοπούλου, εκδόσεις Ύψιλον, σελ. 109]

Ροβήρος στον ρόλο του Βλαδίμηρου και Λόλα στον ρόλο του Εστραγκόν. Μόνο το κείμενο του Μπέκετ είναι σε Comic Sans MS 12.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Εγώ φεύγω.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Κι εγώ.

Σιωπή.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Πού θα πάμε;

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Όχι μακριά.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Όχι, μακριά, πάμε να φύγουμε μακριά αποδώ.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Δεν μπορούμε.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Γιατί;

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Πρέπει να ξανάρθουμε αύριο.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Τι να κάνουμε;

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Να περιμένουμε τον Γκοντό.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Α ναι. (Παύση.) Δεν ήρθε;

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Όχι.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Και τώρα είναι πολύ αργά.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Ναι, είναι νύχτα.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Δεν τον παρατάμε; (Παύση.) Δεν τον παρατάμε;

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Θα μας τιμωρήσει. (Σιωπή. Κοιτάζει το δέντρο.) Μόνο το δέντρο είναι ζωντανό.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: (κοιτάζοντας το δέντρο) Τι είναι;

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Δέντρο.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Ναι, αλλά τι δέντρο;

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Δεν ξέρω. Κλαίουσα.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Έλα δω. (Ο Εστραγκόν φέρνει τον Βλαδίμηρο κοντά στο δέντρο. Στέκονται δίπλα του ακίνητοι. Σιωπή.) Δεν κρεμιόμαστε;

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Με τι;

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Δεν έχεις κάνα σκοινί;

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Όχι.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Τότε δεν μπορούμε.
Σιωπή.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Πάμε να φύγουμε.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Κάτσε, έχω τη ζώνη μου.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Είναι κοντή.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Θα πατήσεις στα γόνατά μου.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Και ποιος θα πατήσει στα δικά μου;

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Έχεις δίκιο.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Για φέρ' τη να τη δω πάντως. (Ο Εστραγκόν λύνει το κορδόνι που κρατάει το παντελόνι του. Το παντελόνι του, που είναι φαρδύ, του πέφτει μέχρι κάτω. Κοιτάζουν κι οι δυο το κορδόνι.) Μπορεί κάτι να γίνει. Είναι όμως γερό;

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Θα το δούμε αμέσως. Πιάσε.

Πιάνουν από μια άκρη του κορδονιού ο καθένας και τραβάνε. Το κορδόνι σπάει. Παραλίγο να πέσουν.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Δεν αξίζει δυάρα.

Σιωπή.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Είπες πως πρέπει να ξανάρθουμε αύριο;

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Ναι.

Σιωπή.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Τότε να φέρουμε ένα σκοινί της προκοπής.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Ναι.

Σιωπή.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Ντιντί.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Ναι.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Δεν αντέχω άλλο.

Ψίθυροι δυσφορίας από το υποτιθέμενο κοινό τους, ίσως κάποιος φωνάζει ΟΥΤΕ ΕΜΕΙΣ!

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Όλοι έτσι νομίζουνε.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Δε χωρίζουμε; Μπορεί να 'ναι καλύτερα.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Θα κρεμαστούμε αύριο (Παύση.) Εκτός αν έρθει ο Γκοντό.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Κι αν έρθει;

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Σωθήκαμε.

Ο Βλαδίμηρος βγάζει το καπέλο του (του Λάκυ), κοιτάζει στο εσωτερικό του, χώνει μέσα το χέρι του και ψάχνει, το τινάζει, το χτυπάει στον τεπέ, το ξαναφοράει.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Λοιπόν φεύγουμε;

Ψίθυροι δυσφορίας και πάλι, θόρυβος από καθίσματα σα να φεύγουν κάποιοι.

ΛΟΛΑ: *(στρεφόμενη προς το κοινό και ανεβάζοντας τα παντελόνια του Εστραγκόν)*

Όχι, όχι, μη φεύγετε! Πρόκειται για ένα πολύ μοντέρνο έργο! Μη φεύγετε! Σε λίγο τελειώνει η παράσταση! Θα ακολουθήσει συζήτηση με την υπεύθυνη καθηγήτρια, την κυρία Λιβιεράτου!

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Ανέβασε τα βρακιά σου.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Να κατεβάσω τα βρακιά μου;

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Να ΑΝΕβάσεις τα βρακιά σου.

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: *(βλέποντας πως το παντελόνι του είναι πεσμένο.)* Α, ναι.

Ανεβάζει το παντελόνι του. Σιωπή.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ: Λοιπόν, φεύγουμε;

ΕΣΤΡΑΓΚΟΝ: Πάμε.

Δεν σαλεύουν.

ΣΚΗΝΗ 17

Στο παρόν / Εξωτερικός χώρος του Καφέ «ΓλυΚαφεΠοτεϊόν»

*Βγαίνει η Δέσποινα, που κρατάει τα κλειδιά και κλειδώνει την εξώπορτα.
Χασομεράει λίγο κοιτώντας αν όλα είναι εντάξει.*

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Τρεις η ώρα... Δεν θυμάμαι άλλη καθημερινή να φεύγουμε τόσο αργά...

Διακρίνει τη Λόλα, που εμφανίζεται από μια σκοτεινή γωνιά όπου περίμενε όρθια.

ΛΟΛΑ: Σ' ευχαριστώ πολύ, Δέσποινα, ήταν όλα τέλεια.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ *με απαξιωτικό ύφος:* Τέλεια θα ήταν αν δεν είχα αύριο πάλι πρωινό ξύπνημα... Και... στην κατάσταση μου... *αγγίζει την κοιλιά της, η Λόλα όμως δεν το παρατηρεί καθώς κοιτά το κινητό της.* Τέσπα! Καλό βράδυ, Λόλα!

ΛΟΛΑ: Εεεε... καλό βράδυ, Δέσποινα!

Η Λόλα κόβει μια-δυο βόλτες νευρικά, ώσπου επιτέλους εμφανίζεται ο Ροβήρος.

ΛΟΛΑ: Ήμουν έτοιμη να ξεκινήσω για το Τμήμα. Τι έγινε; Θέλω πλήρη αναφορά!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Είπα στον Σοφρά την αλήθεια. Την εντελώς αλήθεια.

ΛΟΛΑ: Δηλαδή σε μένα ΔΕΝ είπες την ΕΝΤΕΛΩΣ αλήθεια;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ακριβώς, Λόλα. Σε σένα είπα την περίπου αλήθεια: ότι έχω-ταχυδρομήσει-φακέλους-με-θανατηφόρα-πτητική-σκόνη-σε-εγκύους-της-Ξανθούπολης.

ΛΟΛΑ: Πες μου ότι όλο αυτό είναι ένα περίπου ψέμα!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Το μόνο ψέμα είναι το πρόσωπο που ταχυδρόμησε τους φακέλους. Εγώ μπορεί να είμαι ο ταχυδρομικός υπάλληλος, όμως άλλος είναι αυτός που τους ταχυδρόμησε.

ΛΟΛΑ: Μα... τότε...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Δεν τους ταχυδρόμησα εγώ, σου λέω!

ΛΟΛΑ: Άρα δεν είσαι σίριαλ κίλερ!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Εξαρτάται.

ΛΟΛΑ: Φάκχιου, Ροβήρο! Θα με τρελάνεις; Σε βλέπω μετά από τριάντα χρόνια, μια μέρα που θα μπορούσε να είναι μία από τις ωραιότερες στη ζωή μου, μου τη χαλάς με τη βρομόσκονή σου, δεν μπορώ να χαρώ τη βραδιά μου, να θυμηθώ τα παλιά, γιατί νομίζω ότι εσύ ο Ροβήρος, ο Ροβήρος ΜΟΥ, έπαθε φούιτ, διαρροή εγκεφάλου, κι έγινε σίριαλ κίλερ!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Κούλαρε, Λόλα!

ΛΟΛΑ: Και αποδεικνύεται ότι δεν είσαι σίριαλ κίλερ!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Δεν είμαι, Λόλα. Ποτέ δεν ήμουνα. Η ιστορία με τη σκόνη και τους φακέλους είναι αληθινή, κάποιοι εκεί έξω τη σιέφτηκαν κάποιοι εκεί έξω την υλοποίησαν. Εγώ απλώς τους άκουσα και, αν απόψε δεν μιλούσα στον Σοφρά, τόσο αυτοί οι κάποιοι όσο κι εγώ θα γινόμασταν σίριαλ κίλερ. Όμως, νομίζω ότι θα τους προλάβουμε, Λόλα. Το Ταχυδρομείο σφραγίστηκε και θα παραμείνει κλειστό για το κοινό, και ανοιχτό μόνο στους ειδικούς ερευνητές. Με λίγη τύχη, θα σωθούν όλες οι παραλήπτριες...

ΛΟΛΑ: Αααααα, Ροβήρο, δε θα πω ότι χαίρομαι, μετά από τέτοιο νταράκιουλο, αλλά νιώθω ΜΙΑ ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΗ!!! Δεν είναι δυνατόν τριάντα ψωροχρόνια να άλλαζαν τόσο πολύ τον Ροβήρο που ήξερα!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Δυστυχώς ή ευτυχώς, Λόλα, ο Ροβήρος που ήξερες είναι και ο Ροβήρος που βλέπεις: ένας άνθρωπος ανίκανος και για τα μεγάλα καλά και για τα μεγάλα κακά...

ΛΟΛΑ: Λάθος! Μαζί μου είσαι ικανός για όλα, και το ξέρεις, Ροβήρο! Αφού λοιπόν πετύχαμε να μη σου βγει το μεγάλο κακό, πάμε για το μεγάλο καλό! Είσαι;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ξερωγώ... Είμαι;

ΛΟΛΑ: Βγάλε το ερωτηματικό, Ροβήρο! Πες ότι θα είσαι μαζί μου. Για το καλό! Άλλωστε τι σημαίνει να είσαι καλός έτσι, γενικά και αόριστα; Δεν υπάρχει καλοσύνη ούτε στη γενικότητα ούτε στην αοριστία ούτε στην απραξία! Ο κόσμος είναι επικίνδυνος όχι εξαιτίας αυτών που κάνουν το κακό αλλά εξαιτίας αυτών που τους κοιτάζουν χωρίς να κάνουν τίποτα! Έτσι έλεγε ο Αϊνστάϊν... Και αν ζούσε θα το έλεγε βλέποντας όλους αυτούς τους κατατρεγμένους που περνάνε το ποτάμι...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Τον Έβρο;

ΛΟΛΑ: Ναι, τον Έβρο!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Και τι μπορούμε να κάνουμε για όλους αυτούς;

ΛΟΛΑ: Μπορούμε να τους κάνουμε ορατούς, γιατί τώρα είναι αόρατοι! Και δεν είναι μόνο αόρατοι! Δεν είναι καν άνθρωποι! Είναι απλώς ροές... μεταναστευτικές ροές... Ονειρεύομαι να τους κάνω πρώτα ανθρώπους... με όνομα και πατρίδα... αυτά δηλαδή που κάνουν τον καθένα μας να ξεχωρίζει από όλους τους άλλους... Κι ύστερα ονειρεύομαι να πω τις ιστορίες τους... να τις αφηγηθώ όσο καλύτερα μπορώ... Γιατί, ξέρεις, Ροβήρο; Η δύναμη της αφήγησης ίσως είναι και η μοναδική στρατηγική που έχει απομείνει στους αδυνάτους... ο μόνος τρόπος για να μπορέσουν να ακουστούν...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Και πιστεύεις ότι όλα αυτά μπορεί να τα κάνουμε εσύ κι εγώ;

ΛΟΛΑ: Εσύ κι εγώ... κι ένα τσούρμο ακόμα! Μια ομάδα ανθρώπων του κινηματογράφου που αποφασίσαμε να έρθουμε να κάνουμε σινεμά εδώ, στην Ξανθούπολη Έβρου. Μόνο που τα σενάρια δεν θα τα γράφω πια εγώ, αλλά οι

πρωταγωνιστές μας, τα προσφυγόπουλα. Εγώ το μόνο που έκανα ήταν να βάλω την ιδέα και να ανοίξω το δρόμο. Μέχρι το τέλος του μήνα θα έρθουν και οι άλλοι. Όσοι θα δουλέψουμε σε όλο αυτό. Σε θέλω μαζί μας, Ροβήρο! Θα μου είσαι ο πιο πολύτιμος!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Μισό, να καταλάβω... Πριν από οκτώ ώρες ήμουν ένας σίριαλ κίλερ...

ΛΟΛΑ: Τώρα όμως σου λέω να γίνεις σίριαλ... σωτήρας!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Μα... σίριαλ κίλερ θα γινόμεν γιατί όλα αυτά τα γύφτικα σκεπάρνια στην Ξανθούπολη μου φέρνουν αηδία, μου φέρνουν σιχασιά, μου φέρνουν...

ΛΟΛΑ: Αποστροφή! Ακριβώς! Και τώρα σου λέω να έρθεις μαζί μας ακριβώς για τον ίδιο λόγο! Σου προκαλούν όλοι αυτοί αποστροφή; Κάνε τα αντίθετα απ' όσα κάνουν! Αλλά το αντίθετο δεν είναι να σκοτώνεις έμβρυα επειδή αυτοί τα θέλουν, το αντίθετο είναι να σώζεις παιδιά που αυτοί δεν τα θέλουν!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Με εννευρίζεις πολύ, Λόλα...

ΛΟΛΑ: Έχω άδικο;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Με εννευρίζεις που έχεις τόσο δίκιο...

ΛΟΛΑ: Ε, λοιπόν, δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι που σε εννευρίζω!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Λόλα, δεν ξέρω αν εγώ χωράω σε αυτό που λες. Είμαι σίγουρος ότι όπως δεν είχα ταλέντο για το κακό, δεν έχω ούτε για το καλό... Και μάλιστα τώρα που χώρισα και δεν έχω ούτε μαντίλι να κλάψω... ούτε μαντίλι ούτε και όρεξη...

ΛΟΛΑ: Και μαντίλι θα σου βρούμε και όρεξη! Έχω εμπιστοσύνη στη δύναμη της Αποστροφής! Θυμάσαι την Αποστροφή, το ποίημα του Καρυωτάκη; Ας είναι καλά η Λιβιεράτου... από τη στιγμή που μας διάβασε εκείνο το ποίημα, Ροβήρο, από τη στιγμή που άκουσα εκείνο το “να βυθομετρούσατε με μια φουρκέτα τ' άδειο σας κεφάλι”, από εκείνη τη στιγμή έκανα εχθρό μου την αποστροφή! Και ξέρεις τι είναι αυτό που προκαλεί αποστροφή, Ροβήρο;

ΡΟΒΗΡΟΣ: ...

ΛΟΛΑ: Το άδαιο κεφάλι, που λέει κι ο ποιητής; Όχι! Η άδεια ζωή προκαλεί αποστροφή, Ροβήρο, η άδεια ζωή! Και σου δίνεται η ευκαιρία, Ροβήρο, να γεμίσεις τη ζωή σου! Να πάψεις να νιώθεις αποστροφή για τον ίδιο σου τον εαυτό!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Για τους άλλους νιώθω αποστροφή, Λόλα! Για όλους αυτούς που το μόνο που τους νοιάζει είναι η πάρτη τους. Και τα παιδιά ΤΟΥΣ, το σπίτι ΤΟΥΣ, τα λεφτά ΤΟΥΣ...

ΛΟΛΑ: Λάθος, Ροβήρο, λάθος! Για τον εαυτό σου νιώθεις αποστροφή! Όχι ότι δε σιχαίνεσαι όλους αυτούς που λες, τους σιχαίνεσαι! Αλλά πιο πολύ από όλους αυτούς, Ροβήρο, σιχαίνεσαι τον εαυτό σου... και ξέρεις γιατί; Γιατί ο εαυτός σου, Ροβήρο, ο εαυτός σου, προσπαθεί τόσα χρόνια να τους μοιάσει. Και δεν τα καταφέρνει ούτε καν σ' αυτό!

ΡΟΒΗΡΟΣ: ...ούτε καν σ' αυτό...

ΛΟΛΑ: Κι έτσι, ενώ προσπαθείς ανεπιτυχώς να μοιάσεις σ' αυτούς που αποστρέφεσαι, καταλήγεις...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Καταλήγω...

ΛΟΛΑ: Καταλήγεις να αποστρέφεσαι τον εαυτό σου δυο φορές! Μία που προσπαθεί να τους μοιάσει –αυτούς τους σιχαμένους– και μία που δεν τα καταφέρνει!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Έχεις έναν τρόπο, βρε Λόλα...

ΛΟΛΑ: Ο μόνος τρόπος που έχω, Ροβήρο, είναι ότι σε ξέρω. Σε ξέρω, και ξέρω ότι η θέση σου είναι μαζί μου! Στη φωτεινή πλευρά του φεγγαριού. Όχι στα σκοτάδια!

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ 18

Στο σχολικό θέατρο δέκα μέρες αργότερα

Καθώς ο Ροβήρος κάτι τακτοποιεί στη σκηνή, εισβάλλει η Λόλα.

ΛΟΛΑ με θεατρνίστικη εκφορά: Χαίρε, ω, χαιρε, «Προστάτη των Βρεφών»!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Έλα, βρε Λόλα, μη με δουλεύεις...

ΛΟΛΑ: Μα δε σε δουλεύω καθόλου! Αν ήξερες πόσο χαιρομαι που η εταιρεία BebeFou σου δίνει απόψε τον τίτλο του «Προστάτη των Βρεφών»!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Μα νομίζουν ότι εγώ έσωσα 29 εγκύους από αποβολή ή και θάνατο!

ΛΟΛΑ: Γιατί νομίζουν; Ψέματα είναι;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ούτε ψέματα ούτε και αλήθεια. Γιατί η αλήθεια είναι ότι αυτές οι γυναίκες και τα μωρά τους σώθηκαν χάρη σε σένα, Λόλα.

ΛΟΛΑ έχει πλησιάσει το μικρόφωνο και, όπως στην αρχή του έργου, το δοκιμάζει: BebeFou – BebeFou – ΦΟΥ – ΦΟΥ! Το μικρόφωνο δουλεύει. Οπότε, κόψε τις μπούρδες μη σ' ακούσει και κανείς!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Μα πώς μπορώ να σταθώ εδώ πάνω και να δεχτώ επαίνους και τον τίτλο του «Προστάτη των Βρεφών» όταν, στην πραγματικότητα, μπορεί αυτές οι γυναίκες να πέθαιναν εξαιτίας μου; Αφού σώθηκαν χωρίς καν να το επιδιώξω!

ΛΟΛΑ: Ούτε και το αυτογκόλ το είχες επιδιώξει, αλλά το άφησες να σε ρίχνει επί τριάντα χρόνια! Για να ισοφαρίσεις, άσε και την BebeFou να σε σηκώσει! Έγινες ήρωας επιτέλους! Το ήξερα πάντα! Ροβήρος-Ηρωας!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ηρωας... Στείρος... Ζωντοχήρος...

ΛΟΛΑ: Και πολύ μαλάκας!!! Μπορεί να μην κάνει ρίμα, αλλά ταιριάζει πιο πολύ απ' όλα!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Να που συμφωνούμε και σε κάτι! Μαλάκας!

ΛΟΛΑ: Σε αυτό το σημείο να σου θυμίσω ότι ηρωική καριέρα έκανες από το γυμνάσιο. Μαλάκας-μαλάκας, αλλά ήσουν καταπληκτικός Οδυσσέας σ' εκείνη τη σχολική παράσταση! Σε θυμάμαι να σκοτώνεις τον Κύκλωπα Πολύφημο...

ΣΚΗΝΗ 19

Flashback σε σχολική παράσταση της εφηβείας τους

*Ο Ροβήρος απαγγέλλει το πώς ο Οδυσσέας τύφλωσε τον Κύκλωπα
[Οδύσσεια, ι, μτφρ. Αργύρη Εφταλιώτη - πειραγμένη]*

ΡΟΒΗΡΟΣ/ΟΔΥΣΣΕΑΣ:

"Κύκλωπα, τ' όνομά μου θες; Εγώ σ' το φανερώνω·
κι εσύ το δώρο που έταξες τώρα να μου προσφέρεις.
«Κανένα» μ' ονομάσανε· «Κανένα» με φωνάζουν
κι η μάνα μου κι ο κύρης μου, κι οι άλλοι μου οι συντρόφοι."
Έτσι είπα, κι αυτός άξαφνα, όλο κακία, λέει·

ΛΟΛΑ/ΚΥΚΛΩΠΑΣ:

"Θα φάω τον Κανέναν τελευταίο απ' όλους τους συντρόφους·
μα πρώτα αυτούς· το δώρο σου αυτό θα 'ναι."

ΟΔΥΣΣΕΑΣ:

Είπε, κι έπεσε ανάσκελα ξερός, με το χοντρό του
σβέρκο γερό στο πλάι. Σε ύπνο παντοδύναμο
βυθίστηκε κι απ' το λαιμό του βγαίναν
κρασιά κι ανθρώπινες μπουκιές, που ξέρναγε μεθυσμένος.
Έχωσα τότε τον δαυλό στην αναμμένη στάχτη,
να πυρωθεί, κι εμψύχωνα με λόγια τους συντρόφους,
μην τύχει και κανένας τους δειλιάσει και δεν έρθει.
Και τότε, μόλις άρχισε το λιόξυλο να καίει,
σπιθοβολώντας κόκκινο, απ' τη φωτιά το σέρνω.
Ολόγυρα στεκόντουσαν όλοι μου οι σύντροφοι. Κάποιος
Θεός μάς είχε βάλει στην ψυχή θάρρος μεγάλο.
Πήραν αυτοί το σουβλερό το λιόξυλο στα χέρια,
του το 'μπηξαν στο μάτι, κι εγώ το στριφογύριζα.
Όπως ο ξυλουργός το τρυπάνι του στριφογυρνά
σε караβιού δοκάρι...
Όμοια κι εμείς, τον πυρωμένο τον δαυλό μέσα
στο μάτι του γυρνούσαμε, κι ολόγυρα έτρεχε αίμα.

Το μάτι του καιγόταν, ο αχνός καφάλιζε ματόφυλλα και φρύδια
κι οι ρίζες τους από την κάψα τρίζαν...

ΣΚΗΝΗ 20

Στο παρόν /Σχολικό θέατρο

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ναι, τι να σου πω... καταπληκτικός! Ο «Κανέννας» νικάει τον Πολύφημο. Πάρ' το είδηση, Λόλα! Μόνο για κανέννας κάνω. Πολύφημοι, περιφημοι και διάσημοι είναι... είναι... οι Ξανθουπολίτες, για παράδειγμα.

ΛΟΛΑ: Όσο γι' αυτό! Τι, νομίζεις ότι δε θα θελήσουν μερίδιο της φήμης αν όλοι εμείς που θέλουμε να βοηθήσουμε αυτούς τους κατατρεγμένους τα καταφέρουμε; Να τους δεις που θα τρέχουν για να φανούν στις κάμερες! Πολλή φήμη θα κυνηγήσουν όλοι αυτοί οι μονόφθαλμοι!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Εγώ και η φήμη ποτέ δεν τα πήγαμε καλά, Λόλα... Αν και κάποιοι, όπως ο νονός μου, την απέκτησαν χάρη σε μένα, εγώ προσωπικά έχω δει μόνο την κακή της όψη. Αυτήν που με συνόδευε τριάντα χρόνια τώρα... Κι αν δέχτηκα τον τίτλο του «Προστάτη των βρεφών» και τη συμμετοχή μου στο αποψινό πανηγυράκι είναι μόνο και μόνο για να ξεχαστεί ο Ρούλης ο χασογιόλης. Αλλά μετά το αποψινό, ο... Προστάτης θα μείνει στη γωνιά του. Προτιμώ να μείνω ξεχασμένος ήρωας παρά αξέχαστος λούζερ.

ΛΟΛΑ: Νομίζεις ότι θα σε αφήσω στη γωνιά σου ενώ η πόλη μας, η περιοχή μας, ο Έβρος μας βρίσκεται στο επίκεντρο όλου του κόσμου; Έχεις καταλάβει ότι εδώ είναι το σημείο όπου δεκάδες παιδιά κάθε χρόνο έρχονται για να βρουν μια άλλη ζωή; Κι ότι πολλές φορές, το μόνο που βρίσκουν είναι η «άλλη ζωή»;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Είσαι σίγουρη ότι αυτή η «άλλη ζωή» είναι χειρότερη;

ΛΟΛΑ: Δεν είναι ούτε χειρότερη ούτε καλύτερη, γιατί απλώς δεν είναι ζωή. Είναι θάνατος, Ροβήρο, ΘΑΝΑΤΟΣ. Και μπορούμε να εμποδίσουμε τον θάνατο αυτών των παιδιών. Είμαι σίγουρη ότι μπορούμε. Όπως είμαι σίγουρη ότι υπάρχει και για σένα ρόλος σε αυτό το έργο. Μεγάλος ρόλος. Αρχεί να τολμήσεις να μάθεις τα λόγια. Και τα βήματα. Μαζί θα τα κάνουμε.

ΡΟΒΗΡΟΣ: Δεν ξέρω, Λόλα...

ΛΟΛΑ: Ξέρω εγώ! Όλες αυτές τις μέρες σε άφησα στην ησυχία σου, να καταλαγιάσουν όλα αυτά που συνέβησαν εκείνο το βράδυ... η ομιλία μου, ο σιριαλ κίλερ που έγινε σωτήρας, ο χωρισμός σου. Τώρα όμως όλα αυτά μπορούν να μπουκ στην άκρη. Σε προσλαμβάνω, Ροβήρο!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ως τι;

ΛΟΛΑ: Ως το δεξί μου χέρι, ως τα δυο μου μάτια, ως τον άνθρωπό μου! Αρκούν αυτά;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Μα πάντα ήμουν ο άνθρωπός σου, Λόλα... Δεν χρειάζεται να με προσλάβεις! Αρκεί να με καταλάβεις...

Την πλησιάζει. Αγκαλιάζονται.

ΛΟΛΑ: Σε έχω καταλάβει... Είσαι ο άνθρωπός μου... My man...

ΡΟΒΗΡΟΣ:
Το βελτιώνεις...

ΛΟΛΑ: My hero...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Το heroτερεύεις...

ΛΟΛΑ: Το βουλώνω...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Να βοηθήσω;
Τη φιλάει.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ 21

Μια-δυο μέρες μετά τη βράβευση από την BebeFou. Ο τόπος θα μπορούσε να είναι ένα κρεβάτι ή κάποιος εξωτερικός χώρος της επιλογής του σκηνοθέτη.

ΛΟΛΑ: Λοιπόν, το πρώτο που θα κάνεις θα είναι να φύγεις από το Ταχυδρομείο. Το δεύτερο που θα κάνεις δεν είναι ένα και δύο. Είναι τα πάντα! Θα είσαι μαζί μου παντού και πάντα. Όπου και όποτε επιχειρεί η οργάνωσή μας για την ασφαλή διέλευση, διάσωση και διαβίωση των ανηλίκων που περνούν τον Έβρο και των οικογενειών τους.

ΡΟΒΗΡΟΣ: Και από τι θα ζω; Πώς θα ζω; Πού θα ζω;

ΛΟΛΑ: Μαζί μου! Στο παλιό Ξενοδοχείο ΟΧΘΗ. Το θυμάσαι πόσο ωραίο ήταν όταν ήμασταν παιδιά;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Αν θυμάμαι!

ΛΟΛΑ: Τώρα που το αγόρασε η Οργάνωση θα γίνει ακόμα πιο ωραίο! Γιατί θα στεγάζει τον πιο ωραίο σκοπό!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Και το πιο γαμάτο ζευγάρι!

ΛΟΛΑ: Και τους πιο γαμάτους τύπους του παγκόσμιου σινεμά. Εκεί θα μένουμε όλοι, τουλάχιστον τον πρώτο καιρό. Έχουμε ήδη χρηματοδότηση για την πρώτη τριετία. Μετά, θα έχουμε τις ταινίες μας... Γιατί οι ταινίες του μέλλοντος γράφονται ήδη εδώ, Ροβήρο. Όπως, τον προηγούμενο αιώνα, τόσες και τόσες ταινίες γράφτηκαν στη νήσο Έλις, στη Νέα Υόρκη!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Εμένα ΤΩΡΑ μου φαίνεται ότι ζω σε ταινία, Λόλα.

ΛΟΛΑ: Σημαίνει ότι δεν είσαι πολύ μακριά από την αλήθεια. Γιατί αυτό κάνουν για μένα οι ταινίες: μας δείχνουν τη ζωή που περνά απαρατήρητη όσο τη ζούμε... και που γίνεται αληθινή όταν τη δούμε...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Λόλα, όσο ήμασταν μικροί δεν μπορούσα να φανταστώ ότι μεγάλωνα δίπλα σε ένα θαύμα της φύσης... Τώρα όμως το καταλαβαίνω. Είσαι ένα θαύμα, Λόλα!

ΛΟΛΑ: Υπάρχουν δύο τρόποι για να ζήσεις, έλεγε ο Αϊνστάϊν. Ο ένας, σαν να μην είναι τίποτα θαύμα. Ο άλλος, σαν να είναι τα πάντα θαύμα! Διάλεξα τον δεύτερο, διάλεξες τον πρώτο. Αλλά το θαύμα υπάρχει στον τρόπο, όχι στο πρόσωπο... Τα πρόσωπα πληγώνουν. Ο τρόπος ποτέ.

ΡΟΒΗΡΟΣ: Κι όμως... Αυτό που είχαμε ήταν ένα θαύμα από μόνο του! Ένα θαύμα της φύσης!

ΛΟΛΑ: Ίσως, Ροβήρο. Αλλά όχι μόνο της φύσης. Ήταν και του τρόπου... και του τόπου... We live by the river...

ΡΟΒΗΡΟΣ: We live by the river...

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ 22

Στο παρόν

Η Λόλα και ο Ροβήρος παρακολουθούν πίσω από ένα ανάχωμα.

ΛΟΛΑ κοιτά με κιάλια: Φακ... Φεύγουν άπρακτοι... πετά τα κιάλια με αηδία Τους βλέπεις;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Μα ναί! Τόσες ώρες... και τίποτα...

ΛΟΛΑ: Ξέρεις τι φοβάμαι, Ροβήρο; Πως πνίγησαν τα παιδάκια...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Και η μαμά τους θα πνίγηκε...

ΛΟΛΑ: Μάλλον... Αν ζούσε... κάποιος θα έσωζε, λέω εγώ...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Κι εγώ έτσι λέω... αν ζούσε... κάποιος θα έσωζε!

ΛΟΛΑ: Οι κραυγές του πατέρα... Δεν ξεκολλούν από τ' αφτιά μου οι κραυγές του πατέρα...

VOICES OFF: Ναζλί! Μποράν! Ονούρ! Καχραμάν!

ΛΟΛΑ: Ναζλί είναι η μαμά. Και τα αγοράκια Μποράν, Ονούρ, Καχραμάν... Ο Μποράν επτά, ο Ονούρ πέντε, ο Καχραμάν ενός...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Άθροισμα 13. Πάντα θεωρούσα γρουσουζικό αυτό το νούμερο.

ΛΟΛΑ: Τη γρουσουζιά τη φέρνουν οι άνθρωποι, όχι τα νούμερα! Οι άνθρωποι! Ειδικά όταν πυροβολούν!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Πάντως αυτούς δεν τους βρήκε καμία σφαίρα. Μόνο η βάρια τους αναποδογύρισε...

ΛΟΛΑ: Ναι, αναποδογύρισε. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, τους είδα όλους ζωντανούς, να κρατιούνται από τη βάρια. Η μαμά, η Ναζλί, κρατούσε τον μικρό Καχραμάν με το ένα χέρι και με το άλλο χέρι κρατούσε τη βάρια.

ΡΟΒΗΡΟΣ: Τους πήρε όμως το ρεύμα. Όπως και μας.

ΛΟΛΑ: Άλλο εμείς!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Σωστά. Άλλο εμείς.

ΛΟΛΑ: Αλλά κι αυτοί άφαντοι... όσο κι αν κλαίει και φωνάζει ο πατέρας... άφαντοι...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Θα πνίγησαν...

ΛΟΛΑ: ΓΑΜΩΤΟ!!! ΓΑΜΩΤΟ, ΓΑΜΩΤΟ, ΓΑΜΩΤΟ!!!

Σιωπή μερικών δευτερολέπτων.

ΡΟΒΗΡΟΣ: Θυμάσαι τι έλεγε η γιαγιά σου η Κονδύλω τότε που πηγαίναμε για μπάνιο;

ΛΟΛΑ: Παλιόπαιδα, έτσι και πνιγίτεεε... Έτσι και πνιγίτε... θα σας σκοτώσω!!!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Να ξέρεις ότι εγώ την πίστευα. Την πίστευα και τη φοβόμουν.

ΛΟΛΑ: Είσαι πολύ χάπατο! Δηλαδή φοβόσουν μη και πνιγείς και σε σκοτώσει κι από πάνω;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Ναι, για κάποιο λόγο πίστευα ότι ο πνιγμένος δεν είναι και εντελώς πεθαμένος. Ότι με έναν τρόπο ζει σε ένα υποβρύχιο βασίλειο με γοργόνες κι έτσι... Ενώ ο σκοτωμένος...

ΛΟΛΑ: Ενώ ο σκοτωμένος; Πώς φανταζόσουν τον σκοτωμένο;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Τον σκοτωμένο από τη γιαγιά σου τον φανταζόμουν να κρέμεται από ένα τσιγκέλι στο κελάρι της στο χωριό...

ΛΟΛΑ: Βρε άσε τη γιαγιά μου. Τον σκοτωμένο από σφαίρα πώς τον φανταζόσουν;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Για κάποιο μυστήριο λόγο, τον σιοτωμένο από σφαίρα τον φανταζόμουν σαν μαύρο κουφέτο. Γύρω γύρω μαύρη, καραμελωμένη ζάχαρη και στη μέση η σφαίρα...

ΛΟΛΑ: Πολύ καλό!!! Αν δεν μας είχαν σιοτώσει στ' αλήθεια οι σφαίρες αυτών των αρχιδιών, θα το έκανα σενάριο! Κρίμα που δε γίναμε μαύρα κουφέτα! Και που ζούμε μέσα στην αγωνία, αόρατοι για τους πάντες και ανίκανοι για τα πάντα!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Το λες και Κόλαση!

ΛΟΛΑ: Δεν είναι χειρότερη απ' ό,τι τη φανταζόμουν! Βλέπεις-ακούς-μαθαίνεις όλα τα κακά, όλα τα στραβά κι όλα τα ανάποδα αλλά-

ΡΟΒΗΡΟΣ: -αλλά δεν μπορείς να κάνεις τίποτα!

ΛΟΛΑ: Απραξία εις τον αιώνα! Αν αυτή η αδυναμία δράσης λέγεται αθανασία να τη χέσω την αθανασία! ΓΑΜΩΤΟ θέλω να ξαναγίνω θνητή!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Συμβιβάσου με το θανούσα...

ΛΟΛΑ: Μα δεν μπορώ να κάθομαι με σταυρωμένα τα χέρια!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Κανείς δεν σε υποχρεώνει! Μπορείς να κάθεται με τα χέρια όπως να 'ναι. Άλλωστε δεν τα βλέπει και κανείς!

ΛΟΛΑ: Στην κατάσταση μας, το μόνο που δουλεύει είναι το γαμημένο το μυαλό!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Η κατάσταση μας λέγεται πεθαμένοι. Σέκος, ντεντ, καπούτ! Αλλά δεν τη λες και τόσο χάλια. Δεν τα καταφέραμε να είμαστε μαζί στη ζωή. Ε, να που είμαστε στο θάνατο! Νομίζεις ότι είναι πολλοί που έχουν αυτή την τύχη;

ΛΟΛΑ: Κλασικός Ροβήρος. Απαισιόδοξα αισιόδοξος!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Κοροΐδευε, αλλά εγώ το βρίσκω αίσιον τέλος! Τι είναι να ζήσεις μόνος σου τριάντα ψωροχρόνια όταν μπορείς να είσαι πεθαμένος με τον άνθρωπό σου στην αιωνιότητα;

ΛΟΛΑ: Μ' αρέσει ο τρόπος που σκέφτεσαι!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Δεν έχω μάθει να σκέφτομαι, Λόλα. Εσύ σκεφτόσουν πάντοτε. Εγώ απλώς διαπίστωνα.

ΛΟΛΑ: Μ' αρέσει ο τρόπος που διαπιστώνεις!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Το μόνο που μπορώ να διαπιστώσω, για μια ακόμα φορά μέσα σε ένα εικοσιτετράωρο, είναι ότι είμαστε εντελώς νεκροί! Ντεντ...

ΛΟΛΑ: Dead by the river!

ΡΟΒΗΡΟΣ: Καιρός ήταν! Τόσο καιρό Live by the river... νισάφι πχια!

ΛΟΛΑ: Καθόλου νισάφι, Ροβήρο! Τώρα που εμείς σέκιος, καπούτ και ντεντ... ποιος θα φροντίσει αυτούς τους ανθρώπους που δεν έχουν στον ήλιο μοίρα; Ποιος θα τρέξει γι' αυτά τα παιδιά; Πάνω που είχε ρονταριστεί η φάση... πάνω που άρχιζαν όλα να δουλεύουν... Τώρα ποιος;

ΡΟΒΗΡΟΣ: Τι ποιος, Λόλα! Εμείς φυσικά! Εμείς και αυτό που μένει πίσω! Ρονταρισμένο, έτοιμο.

ΛΟΛΑ: Δεν έχεις κι άδικο. Ίσως πεθαμένοι και άπραγοι να πετύχουμε πιο πολλά από ζωντανοί και ενεργοί...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Κοίτα, Λόλα! Κοίτα όλους αυτούς με τα μαρκιούτσια που μιλούν στις τηλεοράσεις δείχνοντας τις φωτογραφίες μας; Πιστεύεις ότι αν δεν είχαμε φάει εμείς τις σφαίρες, θα έφαγνε κανείς εκείνη τη μάνα με τα τρία παιδιά; Ενώ τώρα... τώρα όλος ο πλανήτης όχι μόνο τους ψάχνει, μα θέλει και να τους βρει!!!

ΛΟΛΑ: Δεν έχεις άδικο...

Μόνο που... ξέρεις τι φοβάμαι, Ροβήρο; Πως πνίγηκαν τα παιδάκια...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Και η μαμά τους θα πνίγηκε...

ΛΟΛΑ: Μάλλον... Αν ζούσε... κάποιος θα έσωζε, λέω εγώ...

ΡΟΒΗΡΟΣ: Κι εγώ έτσι λέω... αν ζούσε... κάποιος θα έσωζε!

ΛΟΛΑ: Οι κραυγές του πατέρα... Δεν ξεκολλούν από τ' αφτιά μου οι κραυγές του πατέρα...

VOICES OFF: Ναζλι! Μποράν! Ονούρ! Καχραμάν!

ΣΚΗΝΗ 23

Flashback σε σχολική παράσταση της εφηβείας τους

[«Ρωμαίος και Ιουλιέτα», Πράξη ΙΙ, σκηνή 2, μτφρ. Ερρίκου Μπελιέ, εκδόσεις Κέδρος, σελ. 56]

ΡΟΒΗΡΟΣ/ΡΩΜΑΙΟΣ:

Σιγά! Ποιο φως χαράζει σ' εκείνο το παράθυρο;

Είναι η ανατολή, ο ήλιος μου, η Ιουλιέτα!

Πρόβαλε, ωραία ήλιε, και σκότωσε τη φθονερή σελήνη, που ήδη αρρώστησε και χλόμιασε απ' το κακό της,

γιατί εσύ, η ακόλουθός της, είσαι ομορφότερη!
 Πάψε να την υπηρετείς, αφού τόσο ζηλεύει: το φόρεμα
 που βάζουν οι παρθένες της είναι πρασινισμένο,
 αρρωστημένο - ένδυμα γελωτοποιού ανόητου!
 Πέταξ' το από πάνω σου! Ω, ναι, δέσποινά μου είναι,
 η αγάπη μου! Αχ, και να το 'ξερε πως είναι!
 Μιλάει, κι όμως λέξη δεν βγάζει από το στόμα της!
 Και τι μ' αυτό - τα μάτια της μιλάνε: Θ' απαντήσω!
 Μα τι θράσος έχω! Δεν μιλάει σ' εμένα:
 τα δύο ομορφότερα αστέρια τ' ουρανού πρέπει
 να λείψουν λίγο και παρακαλούν τα μάτια της
 να λάμπουνε στις σφαίρες τους ωςότου να γυρίσουν!
 Τι θα γινόταν εάν τα μάτια της βρισκόντουσαν εκεί ψηλά
 κι ερχόντουσαν στο πρόσωπό της τ' άστρα;
 Τα λαμπερά της μάγουλα θα έκαναν τ' αστέρια να ντρέπονται,
 όπως το λυχναράκι ντρέπεται τη μέρα. Τα μάτια της,
 εκεί ψηλά, ωςάν αιθέριο ποτάμι θ' ακτινοβολούσαν,
 και τα πουλιά θα νόμιζαν πως είναι μέρα και θα κελαηδούσαν.
 Κοίτα πώς ακουμπάει το πρόσωπο στο χέρι:
 Ω, γάντι της να ήμουν, εγώ να γίνω ταίρι
 στο μάγουλό της και να την αγγίξω!

ΙΟΥΛΙΕΤΑ: Αχ, Θεέ μου!

ΡΩΜΑΙΟΣ: Μιλάει! Μίλησε πάλι, άγγελε λαμπρέ,
 δόξα εσύ της νύχτας πάνω απ' το κεφάλι μου:
 μοιάζεις με φτερωτό απεσταλμένο τ' ουρανού
 που οι κατάπληκτοι θνητοί κοιτάζουνε με θαυμασμό
 να ιππεύει νέφη αργοβάδιστα και να διαπλέει
 τους κόλπους των αιθέρων.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ: Αχ, Ρωμαίο, Ρωμαίο, γιατί να είσαι ο Ρωμαίος;
 Αρνήσου τον πατέρα σου, απαρνήσου τ' όνομά σου,
 ή, αν δεν θέλεις, ορκίσου μου πως μ' αγαπάς
 και παύω εγώ αμέσως να 'μαι κόρη Καπουλέτου!

ΡΩΜΑΙΟΣ: Ν' ακούσω κι άλλο, ή να μιλήσω τώρα;

ΙΟΥΛΙΕΤΑ: Μονάχα τ' όνομά σου είν' εχθρός μου:
εσύ ο ίδιος θα 'σουν κι αν δεν σε λέγανε Μοντέγο.
Τι πάει να πει Μοντέγος; Μοντέγος! Δεν είναι ούτε χέρι ούτε πόδι
ούτε μπράτσο ούτε πρόσωπο ούτε κανένα άλλο σάρκινο
μέρος του ανθρώπου. Αχ, γίνε κάποιο άλλο όνομα!
Τι είναι τ' όνομα; Αυτό που λέμε ρόδο
κι αλλιώς να τ' ονομάζανε, το ίδιο δεν θα μύριζε γλυκά;
Έτσι κι ο Ρωμαίος: αν δεν λεγότανε Ρωμαίος,
πάλι θα είχε τις ίδιες, τέλειες χάρες του.
Ρωμαίο, παράτα τ' όνομά σου -δεν είναι μέρος
του εαυτού σου- και θα κερδίσεις ολόκληρην εμένα!

ΡΩΜΑΙΟΣ: Κρατάω σαν υπόσχεση τα λόγια που 'πες.
Ονόμασέ με αγάπη σου, και με ξαναβαφτίζεις:
Ρωμαίος δεν θα είμαι πια ποτέ!

ΑΥΛΑΙΑ